

HET SCHADEN VAN ARTIESTEN

De psychiatrie vernietigt creativiteit

Rapport en aanbevelingen
over de psychiatrische aanvallen op
de creatieve beroepen

Gepubliceerd door de
Citizens Commission on Human Rights
Opgericht in 1969

BELANGRIJKE AANTEKENING

Voor de lezer

De psychiatrische beroepsgroep beweert de enige deskundige te zijn op het gebied van geestelijke gezondheid en “ziekten” van de geest. De feiten laten echter iets anders zien:

1. PSYCHIATRISCHE “STOORNISSEN” ZIJN NIET HETZELFDE ALS LICHAAMELIJKE ZIEKTEN.

In de geneeskunde bestaan duidelijke criteria voor ziekten: een voorspelbare groep symptomen met een bewezen, vastgestelde oorzaak of begrip van hun samenstelling en functie. Koorts en koude rillingen zijn symptomen. Malaria en tyfus zijn ziekten. Het bestaan van ziekten wordt bewezen door objectief bewijs en lichamelijke testen. Vooralsnog is er geen bewijs voor het bestaan van geestelijke “ziekten”.

2. PSYCHIATERS BEHANDELEN ALLEEN GEESTELIJKE “STOORNISSEN”, GEEN AANGETOONDE ZIEKTEN.

Terwijl de geneeskunde ziekten behandelt, kan de psychiatrie alleen “stoornissen” behandelen. Zonder een oorzaak of fysiologie wordt een groep symptomen, die bij veel verschillende patiënten wordt gezien, een stoornis of syndroom genoemd. Psychiater Joseph Glenmullen, verbonden aan de Universiteit van Harvard, zegt dat in de psychiatrie “alle diagnoses enkel syndromen [of stoornissen] zijn, groepen van symptomen waarvan wordt verondersteld dat ze samenhangen, geen ziekten.” Dr. Thomas Szasz, emeritus professor in de psychiatrie, stelt: “Er is geen bloedtest of andere biologische test om de aanwezigheid of afwezigheid van een geestelijke ziekte vast te stellen, zoals die wel bestaan voor de meeste lichamelijke ziekten.”

3. DE PSYCHIATRIE HEEFT NOG NOOIT DE OORZAAK VAN EEN “GEESTELIJKE STOORNIS” VASTGESTELD.

Toonaangevende psychiatrische organisaties zoals de World Psychiatric Association en het Amerikaanse National Institute of Mental Health geven toe dat psychiaters geen oorzaken van of geneeswijzen voor geestelijke stoornissen kennen, en ze weten ook niet wat hun “behandelingen” precies doen bij een patiënt.

Ze hebben alleen theorieën en verdeelde meningen over hun diagnoses en methoden die elke wetenschappelijke basis missen.

Zoals een voormalig woordvoerder van de World Psychiatric Association stelde: “De tijd dat psychiaters dachten dat ze geestelijke ziekten konden genezen is voorbij. In de toekomst zullen de geesteszieken moeten leren leven met hun ziekte.”

4. DE THEORIE DAT GEESTELIJKE STOORNISSEN EEN GEVOLG ZIJN VAN EEN “CHEMISCHE ONEVENWICHTIGHEID” IN DE HERSENEN, IS EEN ONBEWEZEN MENING, GEEN FEIT.

Een heersende psychiatrische theorie (die een grote rol speelt bij de verkoop van bewustzijnsveranderende drugs) is dat geestelijke stoornissen een gevolg zijn van een chemische onevenwichtigheid in de hersenen. Net als bij hun andere theorieën, is er ook hier geen biologisch of andersoortig bewijs om die te onderbouwen. Dr. Eliot Valenstein, vertegenwoordiger van een grote groep medische en biochemische experts, schrijver van *Blaming the Brain*, zegt: “Er bestaan geen testen die de chemische status van de hersenen van een levende persoon kunnen vaststellen.”

5. ALLEDAAGSE PROBLEMEN WORDEN NIET VEROORZAAKT DOOR DE HERSENEN.

Mensen kunnen problemen en tegenslagen in het leven, die kunnen leiden tot geestelijke problemen, soms als heel ernstig ervaren. Maar het pretenderen dat deze problemen worden veroorzaakt door ongeneeslijke “hersenziekten” die alleen verlicht kunnen worden met gevaarlijke pillen, is oneerlijk, schadelijk en vaak dodelijk. Zulke drugs richten vaak meer schade aan dan een verdovend middel en zijn in staat om iemand tot geweld of zelfmoord aan te zetten. Ze maskeren de werkelijke oorzaak van problemen en verzwakken het individu, waardoor hem of haar de mogelijkheid en de hoop wordt ontnomen om werkelijk te herstellen.

HET SCHADEN VAN ARTIESTEN

De psychiatrie vernietigt creativiteit

INHOUDSOPGAVE

Inleiding:

Een boodschap voor artiesten2

Hoofdstuk één: Psychiatrie
en film: een fatale bekoring5

Hoofdstuk twee: Het vernietigen
van geestelijke gezondheid13

Hoofdstuk drie:
Wrede elektroshocks:
het vernietigen van de hersenen ..19

Hoofdstuk vier:
De jazz-idolen als doelwit25

Hoofdstuk vijf: Psychiatrische
drugs veroorzaken schade29

Hoofdstuk zes: De wereld
heeft creatieve mensen nodig39

Aanbevelingen40

Citizens Commission on
Human Rights International41

INLEIDING

Een boodschap voor artiesten

Elke samenleving heeft haar creatieve geesten – haar ware artiesten. Van het Oude Griekenland en Rome, via de Renaissance tot de wereld van vandaag, kende en respecteerte de mensheid mannen en vrouwen met bijzondere artistieke bekwaamheden.

De beroemde Amerikaanse schrijver Henry James zei: “Het is de kunst die *het leven maakt*.” Zijn woorden zijn vandaag de dag niet minder waar, omdat het inderdaad de artiesten zijn die onze toekomstdromen en de toekomst creëren. Het is waar dat ingenieurs, zakenlieden en visionairs dit eveneens doen op andere vlakken, maar de toekomst die ze creëren draaien om ons materiële welzijn. Het is de artiest die ons opbeurt, die ons laat lachen en huilen en die zelfs de spirituele toekomst van onze cultuur kan vormen. Het zijn de *artiesten die het leven maken*.

Dit verklaart waarom artiesten in de hele wereld zeer geliefd zijn.

Helaas hebben we ze in veel gevallen te snel verloren – verliezen die ons armer hebben achtergelaten. In de afgelopen decennia hebben we gerouwd om de niet-geplande dood van grote artiesten die onze levens verrijkten en ons verlieten voordat hun werk voltooid was. Sterren van het witte doek, het theater en het concertpodium zoals Ernest Hemingway, Frankrijk's grote schrijver Antonin Artaud, jazz zangeres Billie Holiday, Judy Garland, Marilyn Monroe, Vivien Leigh, Kurt Cobain, Michael Hutchence, Phil Hartman en vele, vele anderen.

Als je deze lijst ziet, zou je makkelijk de indruk kunnen krijgen dat de levens van artiesten onvermijdelijk tumultueus verlopen en dat de druk van succes ondragelijk is. Het zou ook eenvoudig zijn om te geloven dat men om een succesvol artiest te kunnen zijn een neuroot of zelfs nog erger moet zijn.

Niets van dit alles is waar.

In elk van de bovenstaande gevallen was er een verborgen invloed aan het werk om de tragische uitkomst te verzekeren. De waarheid is dat elk van deze grote artiesten en vele anderen die ons verlaten hebben “hulp” werd geboden. Ze werden verraden en op een pad gezet dat hun vernietiging onvermijdelijk maakte.

Dit verraad kwam door de directe of indirecte invloed van psychiaters of psychologen, die claimden dat ze zouden helpen. In feite hadden ze echter een destructieve invloed die deze artiesten vreselijk beschadigd achterliet – die hun basis van kracht en zekerheid wegtrok – of hen zelfs doodde.

Op dit moment is het van essentieel belang dat deze boodschap wordt gehoord en begrepen, omdat de aanval op artiesten van welk genre dan ook alleen maar groter wordt, zowel in afmeting als in efficiëntie. Het wapen bestaat uit een reeks dodelijke middelen die worden voorgesteld als therapeutische geneeswijzen, net zoals lobotomie dat ooit was. In Hollywood, het Mecca van de amusements-

industrie, zijn bewustzijnsveranderende en verslavende psychotrope drugs een normaal onderdeel van het arsenaal van de psychiater.

Naast de verwoesting die in de gelederen van de artiesten plaatsvindt, moeten we niet vergeten dat *artiesten de toekomst van onze cultuur creëren*.

Is dit de toekomst die ons te wachten staat? Een toekomst waarin we deze leiders van de publieke opinie zullen volgen naar een nieuwe, prachtige, therapeutische wereld van creatieve persoonlijkheden die in hun groei belemmerd zijn, van geruïneerde families, weggegooide levens en zelfdestructie?

Als dit al alarmerend lijkt, bekijk dan de volgende cijfers eens – ze laten zien wat de toekomst ons zal brengen, tenzij er nu direct een drastische verandering plaatsvindt. Op dit moment krijgen zo'n 17 miljoen

“Vele grote artiesten
werd hulp geboden.
Ze werden verraden en
op een pad gezet dat hun
vernietiging
onvermijdelijk maakt”.

— Jan Eastgate

kinderen wereldwijd bewustzijnsveranderende psychia- trische drugs voorgeschreven, waaronder antidepressiva. Antidepressiva waarvan de instanties die de controle op geneesmiddelen uitvoeren, zowel in Engeland als in de Verenigde Staten, hebben gewaarschuwd dat deze middelen kunnen leiden tot zelfmoord en gewelddadig gedrag. In feite kan het stijgende aantal schietpartijen op scholen en de geweldsmisdrijven onder tieners worden teruggevoerd naar het toenemende aantal kinderen dat deze drugs voorgeschreven krijgt. Miljoenen kinderen krijgen daarnaast stimulerende middelen voorgeschreven die krachtiger zijn dan cocaïne. Hoeveel kinderen zullen hierbij zijn die als mogelijk geweldige artiesten hun bestemming nooit zullen waarmaken? En in hoeverre zal onze cultuur onder hun afwezigheid lijden? We hebben gerouwd om de grote artiesten die we te vroeg hebben verloren. Laten we niet langer verdrietig zijn. De Citizens Commission on Human Rights International bereidt up-to-date informatie en onderzoeken voor, die auteurs en scriptschrijvers met materiaal en feiten over het onderwerp psychiatrie ondersteunen. Hierbij zit ook het boek <i>Shadowland</i> over de ervaringen van actrice Frances Farmer. Dit				
Jan Eastgate <i>Internationaal woordvoerder</i>	Anne Archer <i>Actrice</i>	Nancy Cartwright <i>Actrice, schrijfster</i>	Juliette Lewis <i>Actrice</i>	
Bruce Wiseman <i>Woordvoerder V.S.</i>	David Campbell, <i>Componist, opname organisator</i>	Chick Corea, <i>Jazz componist, toneelschrijver</i>	John Novello <i>Componist, musicus</i>	
	Raven Kane Campbell <i>Zanger, componist, toneelschrijver</i>	Isaac Hayes <i>Componist, musicus, acteur</i>	David Pomeranz <i>Zanger, liedjesschrijver</i>	
		Geoffrey Lewis <i>Acteur</i>	Harriet Schock, <i>Liedjesschrijver, artiest</i>	

BELANGRIJKE FEITEN

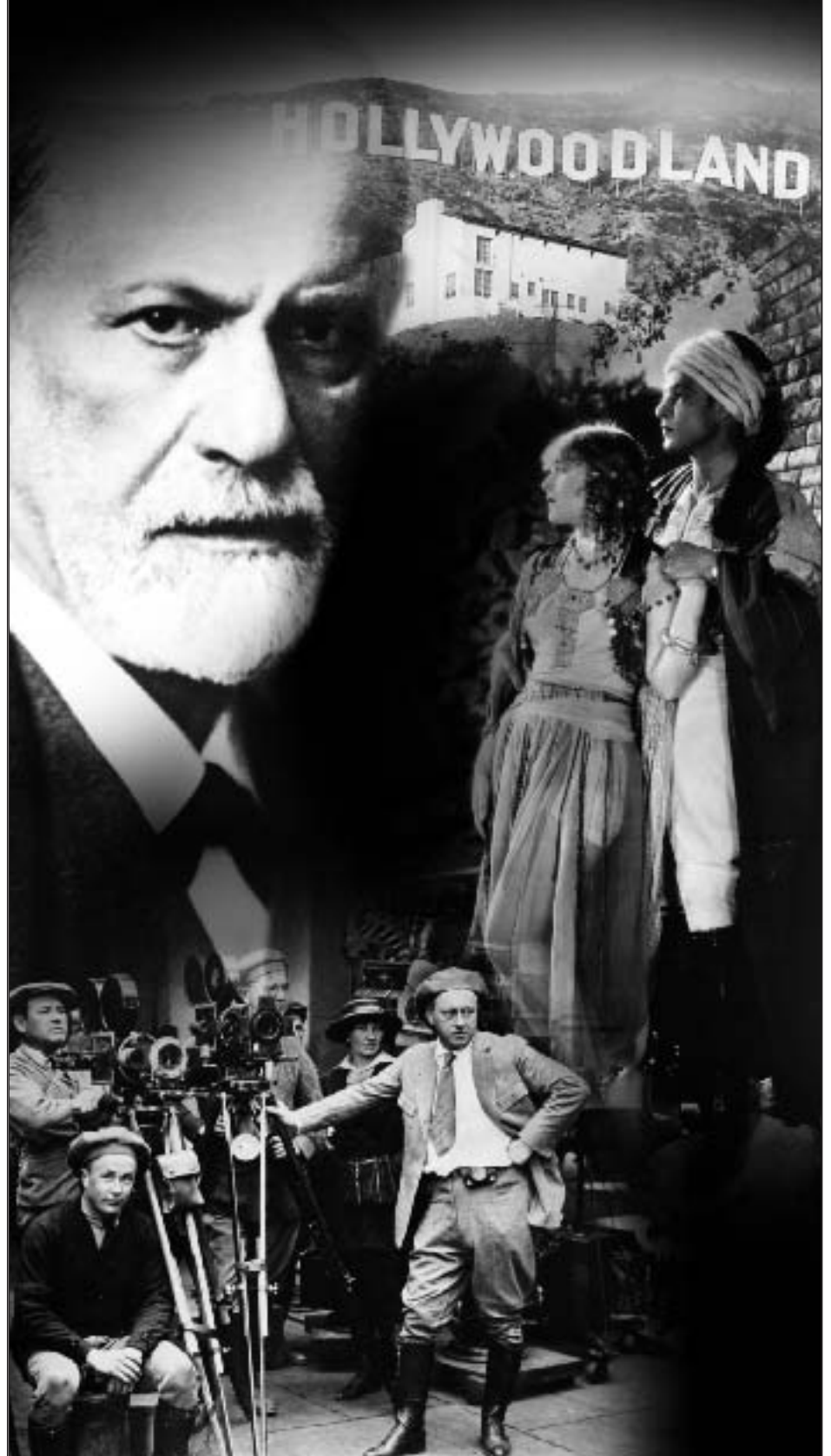
1 In 1916 schreef de Duitse psycholoog Hugo Münsterberg *The Photoplay: A Psychological Study*, waarmee hij officieel de invloed van psychologie en psychiatrie op de film in gang zette. Münsterberg claimde dat de film-industrie "vol gevaren" kon zitten waarvoor psychologisch "advies" nodig was.

2 In 1924 probeerde Samuel Goldwyn van Metro-Goldwyn-Mayer Sigmund Freud zover te krijgen dat hij hielp bij het bedenken van een "echt geweldig romantisch verhaal". Freud, die kritisch was op artiesten, weigerde. Toch werden zijn theorieën, die tegenwoordig in twijfel worden getrokken, breeduit geadopteerd door de filmindustrie van die tijd.

3 Psychiaters zoals Karl Menninger gebruikten de filmindustrie om hun eigen beweging en agenda te financieren.

4 Op advies van psychiaters en psychologen stuurden filmstudio's acteurs door voor het ontvangen van psychoanalyse. Dat leidde er vaak toe dat ze sterke bewustzijnsveranderende en verslavende drugs voorgeschreven kregen, die uiteindelijk hun carrières en levens ruïneerden.

5 Nazi psychiaters schreven een serie scripts die later bekend werden als "The killing films" en gebruikten de Duitse filmindustrie om hun valse en destructieve raszuiverheidstheorieën te verspreiden.

De kunst en het entertainment zijn een paar van de gebieden die nadelig beïnvloed werden door de Freudiaanse theorieën.

HOOFDSTUK EEN

Psychiatrie en film: een fatale bekoring

Aan het einde van de 19de eeuw vonden er in Europa twee ontwikkelingen plaats, die de wijze waarop mensen naar zichzelf en de samenleving keken in grote mate zouden beïnvloeden. In 1879 verkondigde de Duitse professor in de psychologie Wilhelm Wundt in Leipzig met veel autoriteit, maar zonder enige wetenschappelijke grondslag, dat de mens niet meer was dan een zielloos dier, louter een product van zijn omgeving. Deze verklaring was het startsein voor de geboorte van de experimentele psychologie en een nieuwe richting voor de psychiatrie.

Tegen het einde van de negentiende eeuw verklaarde Sigmund Freud in Wenen dat de mens een product was van de tegenslagen uit zijn kinderjaren en zijn seksuele obsessies. Met deze eveneens nooit be- wezen theorie, die sindsdien grotendeels in diskrediet is geraakt, kwam een nieuw onderwerp tot leven: de psychoanalyse.

Daar waar mensen de fundamentele concepten van deze praktijken hebben aangewend, onderging de maatschappij radicale veranderingen. De verschillende vormen van kunst en amusement behoren tot de sectoren die hier in grote mate negatief door zijn beïnvloed.

In het begin van de 20ste eeuw adverteerden reclameborden op de gevels van de winkels in Hollywood: "PSYCHOANALYSE, BEHANDELINGEN" voor \$3 tot \$5. Omdat talloze artiesten zich in die dagen aangetrokken voelden tot Hollywood, werden ze overstelpt met Freudiaanse aankondigingen.¹

Een passage uit de biografie van Prinses Marie Bonaparte van Celia Bertin, een enthousiaste aanhangster van de Freudiaanse psychologie, laat zien hoe zijn gedachtegoed aansloeg: "Freud was nu zo beroemd dat Hollywood hem vroeg mee te werken aan het schrijven van draai boeken gebaseerd op wereldberoemde liefdesverhalen, te beginnen met Antonius en Cleopatra."² De alom bekende Samuel Goldwyn van Metro-Goldwyn-Mayer (MGM) voer in 1924 naar Europa om een missie uit te voeren: Freud zo ver krijgen dat hij meehielp "een werkelijk fantastisch liefdesverhaal te bedenken".

Freud weigerde. Geen wonder. Over kunst en artiesten had Freud dit te zeggen: "De betekenis van dingen zegt deze mensen niet veel; het enige waar ze geïnteresseerd in zijn is

lijn, vorm en overeenstemming van contouren."³ Hoe dan ook, ofschoon zijn liefde voor de film of het theater nihil was, had Freud er kennelijk geen moeite mee om "een gretig kunstcriticus te worden".⁴

Op talrijke manieren geholpen door Hollywood zelf deed de Freudiaanse gedachtegang snel haar intrede in de heersende stroming van de cultuur. Rond 1925 had een populair liedje de volgende titel: "Zeg me niet wat je vannacht hebt gedroomd, want ik heb Freud gelezen." De film *Blind Alley* (1939) had Ralph Bellamy in de hoofdrol als Dr. Shelby, die voordrachten gaf over de vermeende dunne scheidslijn tussen krankzinnigheid en geestelijke gezondheid. Zelfs Fred Astaire heeft een "dansende psychiater" gespeeld die verliefd werd op zijn patiënte (Ginger Rogers).⁵ Natuurlijk kwam aan het eind alles op zijn pootjes terecht. Dat is wel anders in het werkelijke leven.

In de eerste jaren na 1900 werden talloze artiesten aangetrokken door Hollywood en gebombardeerd met Freudiaanse boodschappen op Hollywood Boulevard en in het sociale circuit.

Ginger Rogers & Fred Astaire

Hugo Münsterberg

"Het [film]doek moet een unieke kans bieden om grote kringen te interesseren voor psychologische experimenten en mentale testen..."

— Hugo Münsterberg,
Duitse psycholoog in de V.S., 1916

In 1916 was psycholoog Hugo Münsterberg een van de eersten om te suggereren dat psychologen als aangewezen deskundigen van het verstand gebruikt dienden te worden als adviseurs voor de filmindustrie. Tegen het einde van de jaren '30 werd zelfs Fred Astaire geportretteerd als een "dansende psychiater" in *Carefree* (1938) als onderdeel van de bijbehorende promotionele inspanningen om de prestaties van het psychiatrische vakgebied te verheerlijken.

Het is in onze tijd een bekend feit dat onder de medische beroepen, psychiaters en psychologen het hoogste percentage leden hebben die hun patiënten seksueel misbruiken (spijtig genoeg ook kinderen), hetgeen bijzonder schadelijk is voor hun slachtoffers. Het aantal criminele vervolgingen en intrekkingen van bevoegdheden kent al jaren een opgaande trend.

Wat toen niet bekend was, is het feit dat veel van Freud's nu verworpen theorieën ontwikkeld werden, terwijl hij een gretig gebruiker was van cocaïne. Zijn ideeën en die van andere psychoanalytici en psychiaters vonden een ingang in Hollywood via sociale kanalen, modieus gemaakt door Adeline Jaffe Schulberg bijvoorbeeld, echtgenote van een van de baanbrekende producenten, namelijk B. P. Schulberg. Zoals Bud Schulberg schreef: "Het hele land... scheen haar vertier te vinden in een aanhoudende slok badkuipjenever, waanzinnige dansen en een geheel nieuw verlossend idee over seks. Het was plezierig om te drinken, omdat men dat niet van je verwachtte met iedereen seks te hebben, omdat Dr. Freud je nu had laten weten dat het tijd werd dat je je id de baas liet worden over dat puriteinse superego. Als het hele land er een feest van maakt, waarom moet Hollywood dan anders zijn? En als het Hollywoodfeest overdadig was, dan kwam dat omdat Hollywood altijd overdadig is geweest, versneld, een levensgroot spiegelbeeld van de Amerikaanse manier van leven."⁶

Psychologie: de alwetende criticus

In 1916, de Hollywood-invasie van Freud versterkend, schreef de psycholoog Hugo Münsterberg in *The Photoplay: A Psychological Study* dat officieel de invloed van de psychologie en de psychiatrie de film in beweging zette.⁷ Münsterberg had aan het einde van de 19de eeuw gestudeerd onder Wilhelm Wundt, alvorens de leiding te nemen over het psychologisch laboratorium van de Harvard Universiteit.⁸ "Het [film]doek", schreef hij, "moet een unieke kans bieden om grote kringen te interesseren

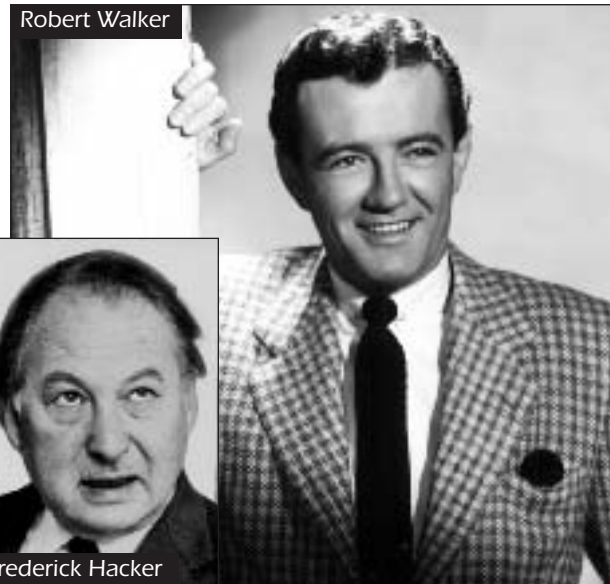
voor psychologische experimenten en mentale testen..."⁹

Münsterberg was een van de eersten die voorstelde dat psychologen ingehuurd dienden te worden als adviseurs van de filmindustrie, daar ze (door zichzelf aangewezen) deskundigen aangaande het verstand waren. Als lokaasje beweerde hij dat films "vol gevaren konden zitten" en "de mogelijkheid voor psychische infectie en destructie niet kon worden genegeerd".

Meer dan 70 jaar later klinkt zijn advies nog steeds

door in de stemmen van zijn volgelingen van nu: "... Op psychoanalytische wijze doorgegeven kritiek kan een belangrijke hulp zijn bij het begrijpen van de speciale macht die de film over het publiek heeft", beweerde een boek uit 1987 over psychiatrie en de film.¹¹ In 1990 zag de psychotherapeut Carole Lieberman uit Beverly Hills ook een rol van criticus voor zichzelf weggelegd, toen ze in de *Los Angeles Times* adviseerde dat psychotherapeuten gebruikt dienden te worden om een "deskundige mening over een psychologisch schadelijke inhoud", te verschaffen. Ze maakte gebruik van een onheilspellende dreiging van de kant van de regering, om de acceptatie van haar idee kracht bij te zetten: "Als de filmindustrie het privilege om dit zelf te regelen wil behouden en het gevaar van censuur wenst te vermijden... moet ze meer verantwoording tonen".¹²

Robert Walker

Frederick Hacker

Akteur Robert Walker kreeg te horen van zijn studio dat hij hulp moest zoeken bij de Menninger Kliniek, anders zou hij worden ontslagen. Nadat hij de inrichting verlaten had, ging hij in reguliere therapie bij psychiater Frederick Hacker uit Los Angeles, maar op 28 augustus 1951 raakte Walker in een shock en stierf hij nadat hij een krachtig barbituraat toegediend had gekregen waardoor hij vergiftigd raakte. Jaren later kwam een andere analist tot de volgende conclusie: "Hacker vermoordde Robert Walker".

Een agenda met een winstootmerk

Psychiaters gebruikten het Hollywood-circuit als middel om hun eigen beweging en programma te financieren. De psychiater Karl Menninger "stond erom bekend dat hij met de filmmensen flirtte, vooral ze die flinke donaties te voorschijn konden toveren om zijn kliniek en researchfonds te ondersteunen". Er was nog een andere reden waarom Menninger graag contact met producenten en studiodirecteuren onderhield: ze leverden klanten voor zijn kliniek. Ze die de psychiater hadden ontmoet "voerden hun zogenaamde geestelijk onevenwichtige artiesten spoedig af naar Topeka (Kansas) voor behandeling".¹³

Een van deze artiesten was Robert Walker, die samen met Judy Garland optrad in *The Clock*, een film uit 1944. Na zijn scheiding van de actrice Jennifer Jones, begon Walker zwaar te drinken. In 1948 werd hij gearresteerd voor dronkenschap en wanordelijk gedrag en Dore Scharj, productiehoofd bij MGM, gaf hem een ultimatum: laat je behandelen in de Menninger Kliniek of je krijgt ontslag.

Walker bezocht de psychiatrische faciliteit in het Midden-Westen en werd tevens gedwongen regelmatig therapie te krijgen bij een psychiater in Los Angeles, Frederick Hacker, die zijn training had ontvangen in de Menninger kliniek. De psychiatrische "therapie" was niet alleen maar ineffectief, het doodde Walker. Op 28 augustus 1951 kreeg Walker een shockreactie en stierf nadat hij een krachtig barbituraat toegediend had gekregen. Een therapeut uit Los Angeles, Alex Rogawski, was de eerste die 40 jaar later openhartig toegaf: "Hacker heeft Robert Walker vermoord."¹⁴

De film *Spellbound* uit 1945 was een van de eerste producties die gebruik maakte van psychiaters als adviseurs en vermeldde May Romm als "psychiatrisch adviseur" op de aftiteling.

Nog een beruchte psychiater uit Hollywood was Martin Grotjahn, hij was uit Duitsland geëmigreerd op uitnodiging van Karl Menninger en werkte in zijn kliniek tot 1945 toen hij naar Los Angeles verhuisde. In 1950 richtte hij samen met Fredrick Hacker en May Romm het Instituut voor Psychoanalytische Geneeskunde van Zuid-Californië op, een trainingscentrum voor analytici.

Grotjahn gaf toe dat hij zich tot Hollywood en filmsterren aangetrokken voelde omdat hij "graag veel geld wilde verdienen". Natuurlijk zorgde Grotjahn ervoor dat zijn idee dat "het haast onmogelijk is om acteurs met succes te behandelen", hem er niet van weerhield rekeningen uit te schrijven voor zijn onsuccesvolle behandelingen.¹⁵

Het "Gouden Tijdperk" van de psychiatrie in de film

Schrijvers van *Psychiatry and the Cinema*, professors Krin en Glen Gabbard noemen de jaren '57 tot '63 het Gouden Tijdperk van de psychiatrie in de film. Gedurende deze periode werden psychiaters afgeschilderd als de "gezaghebbende stemmen der rationaliteit, aanpassing en welzijn", ook al was er geen bewijs voor deze reputatie. In deze periode kwamen psychiaters voor in veel films en het geld bleef binnenstromen voor ze. Subsidies voor onderzoeken van psychiaters in de V.S. stegen tussen 1957 en 1963 met 580% en bleven stijgen. In de volgende dertig jaar stegen de subsidies voor psychiatrisch onderzoek voor het National Institute of Mental Health (NIMH) met nog eens 873%.

Door zichzelf op het witte doek als waardeol voor te doen, maakte de psychiatrie het bedrieglijke idee dat drugs, shockbehandelingen en psychochirurgie de geheimen waren achter een gelukkiger leven populair. Er werd een tijdperk van drugs ingeleid, onbewust aangespoord door Hollywood. Onze samenleving is hier nog steeds niet van hersteld.

Karl Menninger

Het "Gouden Tijdperk" van de psychiatrie in de film: 1953 tot 1963

Gedurende de jaren 1957 tot 1963 heeft Hollywood, door het werk van Karl Menninger (rechts) en andere prominente psychiaters, films geproduceerd met "geïdealiseerde" psychiaters in prominente rollen. Deze lawine van propaganda voor het beroep had een heel duidelijk financieel doel. De subsidie van de overheid naar de psychiatrie schoot met 580% omhoog van 1957 tot 1963 en bleef daarna stijgen. Tussen 1963 en 1994 stegen de subsidies die het National Institute of Mental Health (NIMH) kreeg met 873%.

Subsidies aan het Amerikaanse National Institute of Mental Health stijgen met 580%

De toewijzing van fondsen blijft een stijgende lijn behouden.

HET RECHTVAARDIGEN VAN MOORD

De moorddadige films van Nazi psychiaters

In de dertiger jaren maakten de nazi-psychiaters gebruik van de Duitse filmindustrie om hun programma voor raszuiverheid en eugenetica te promoten. Er werd getracht om met propaganda een draagvlak te creëren voor hun programma dat werd voorgesteld als economisch voordeel, in werkelijkheid betrof het een investering in de dood.

Tussen 1895 en de twintiger jaren ontwikkelden Duitse psychiaters een “wetenschappelijke” rechtvaardiging voor massamoorden, waarbij eerst proeven werden genomen op “geestelijk minderwaardige mensen”. De Duitse Wet voor Sterilisatie uit 1933 heeft het leven van honderdduizenden Duitse burgers verwoest. Deze wet kwam van psychiater Ernst Rüdin die liep op te scheppen dat “Onze droom die we al 30 jaar koesteren om de raszuiverheidstheorieën uit te voeren op de maatschappij dankzij de Führer werkelijkheid konden worden.”

Twee jaar voor de conferentie over de Endlösung, waarmee de verdelgingsfase van de Holocaust werd ingeluid, waren er al “proefverdelgingen” uitgevoerd in psychiatrische inrichtingen, waarbij 18 tot 20 mensen vermoord werden met gas, terwijl de psychiaters en hun personeel toekeken. De kopstukken van de Duitse psychiatrie lanceerden het “T4” euthanasieprogramma – genoemd naar Tiergartenstrasse 4, het adres van hun hoofdkwartier.¹⁶

Teneinde deze moordpraktijken onder een breed publiek geaccepteerd te krijgen schreven de T4

Nazi “instructiefilm”

“Erfelijke ziekte”

De mentale patiënten

Het Duitse volk

Vertaling: “Mentaal Hospitaal”

“Demonische” belichting van patiënten

Bedacht door psychiaters:
“De film schetst in de stijl van een documentaire een geperverteerde versie van de leer van Darwin....Dat alleen de fitten en de sterken zouden mogen leven....Het script vereiste dat de patiënten werden afgebeeld met ‘demonisch gekke gezichten’.”

— “Wetten van Overerving”
Nazi psychiatrische propaganda film

psychiaters propagandafilms. Een van die films (Dasein ohne Leben – Bestaan zonder een leven) door een zekere Dr. Kampfer, was bedoeld om de bevolking ervan te overtuigen dat het zorgen voor zieken veel te duur was en dat therapie voor de “genetisch onvolwaardigen” zinloos was.¹⁷

Een andere film, eenvoudig getiteld Geisteskrank (Krankzinnig), liet in detail zien hoe psychiaters ijverig de gevallen en voorgaande diagnoses van elke patiënt bestudeerden om vast te stellen of ze wel “ongeneeslijk” waren. Het doden in de gaskamer werd door een kijkgat gefilmd. In het script staat onaangedaan: “...de patiënten worden blootgesteld aan koolmonoxide. Het gas dat binnenstroomt is volkomen reukloos, en zal aanvankelijk de patiënten van hun beoordelingsvermogen beroven en vervolgens bewusteloosheid veroorzaken”. En terwijl de patiënt zijn laatste adem uitblaast zegt een onzichtbare commentator: “Zonder pijn of worsteling en zonder er zelfs maar erg in te hebben wordt de patiënt bevrijd door de dood.”¹⁸

Toen de oorlog ten einde liep hebben de Nazi's diverse andere even gedetailleerde en belastende films vernietigd. Er is echter ongemonteerd materiaal gevonden dat deel uitmaakte van een dergelijke film: Erfelijkheidswetten. Wederom geschreven door psychiaters, en hier trokken cameraploegen, verkleed als doktoren, het land door en zetten ze scènes op waarin minder validen een stigma opgeplakt kregen. Er werd over gerapporteerd “De film schetst in de stijl van een

Ernst Rüdin

documentaire een geperverteerde versie van de leer van Darwin. Dat alleen de fitten en de sterken zouden mogen leven....Alles wat zwak is in het leven zal onvermijdelijk worden vernietigd door de natuur. In de laatste decennia heeft de mens verschrikkelijk gezondigd tegen de wet van natuurlijke selectie. We hebben niet alleen onwaardig leven in stand gehouden. We hebben zelfs toegestaan dat het zich voortplantte.” Het script vereiste ook dat de patiënten van onderen verlicht werden om hen af te beelden met “demonisch gekke gezichten”.¹⁹

Gesteund door dergelijke gewetenloze propaganda hebben psychiaters zo'n 300.000 patiënten - landelijk meer dan 90% van de mentale patiënten - vermoord in een periode van zes jaar, vanaf 1939. Meer dan 87.000 daarvan waren kinderen en jonge volwassenen. Nog eens 350.000 burgers werden gedwongen gesteriliseerd.

Hadamar (links) en andere psychiatrische faciliteiten zetten moordcentra op om van hun patiëntenpopulatie af te komen. Nadat ze hen met gas hadden vermoord, werden de lichamen tot as verbrand in ziekenhuisovens; de zwarte rook kon kilometers ver gezien worden.

MARILYN MONROE

1926–1962

In de late uren van zaterdag 4 augustus 1962, doofde de “kaars in de wind”. De 36-jarige vrouw, geboren als Norma Jean Mortenson, maar bekend als Marilyn Monroe, was dood.

Ze was een echt Hollywood fenomeen geweest. Erkend door serieuze rollen maar vooral wereldwijd bekend als blonde seksbom, had ze bijna 30 films op haar naam staan, waaronder tophits als *Gentlemen Prefer Blondes*, *The Seven-Year Itch* en *Some Like it Hot*.

Zoals dat met alle legenden het geval is, is het imago dat Marilyn naliet maar voor de helft waar: ze werd als actrice bewonderd, maar verkoos de verdoofde, draaierige wereld van drugs en kalmerende middelen boven de last van de werkelijkheid – in zo'n grote mate dat het haar dood betekende.

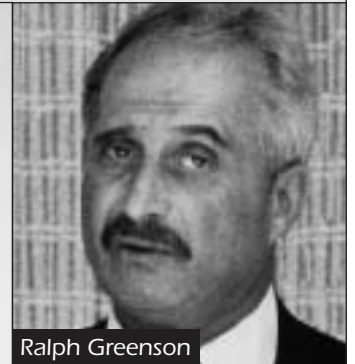
De feiten achter de schreeuwende krantenkoppen geven een heel ander beeld van haar laatste dagen.

Zeven jaar daarvoor, toen ze op het hoogtepunt van haar carrière stond, suggereerde een acteercoach dat ze psychoanalyse moest ondergaan om “haar explosieve energie af te laten vloeien”. Vanaf februari 1955 kreeg Marilyn analytische sessies van Margaret Hohenberg. De analyse begon bijna onmiddellijk zijn tol te eisen – met de voortdurende vragen over haar motivatie en over haarzelf: “Ik probeer om een artiest te worden en eerlijk gezegd, soms voel ik dat ik op de rand van krankzinnigheid zweef. Ik

“Excessieve introspectie verergerde haar gebrek aan zelfvertrouwen. Een geforceerd intellectualisme deed afbreuk aan haar intuïtie wat haar lam legde en haar aandacht steeds verder naar binnen richtte”.

— Donald Spoto, biograaf,
over Monroe's “psychoanalyse”

Ralph Greenson

Dr. Ralph Greenson was ruim zes uur bij Marilyn Monroe op de dag dat ze dood werd aangetroffen door een overdosis psychiatrische drugs.

probeer gewoon om het meest ware deel van mijzelf naar boven te krijgen en dat is best moeilijk. Er zijn momenten waarop ik denk: ‘Het enige wat ik hoef te doen is oprecht zijn. Maar soms gaat dat niet zo gemakkelijk.’ Ik heb altijd dat verborgen gevoel dat ik eigenlijk onecht ben, of zo, namaak ...”

De biograaf van Marilyn, Donald Spoto, schreef over haar therapie: “Excessieve introspectie verergerde haar gebrek aan zelfvertrouwen. Een gefor-

ceerd intellectualisme deed afbreuk aan haar intuïtie wat haar lamlegde en haar aandacht steeds verder naar binnen richtte.

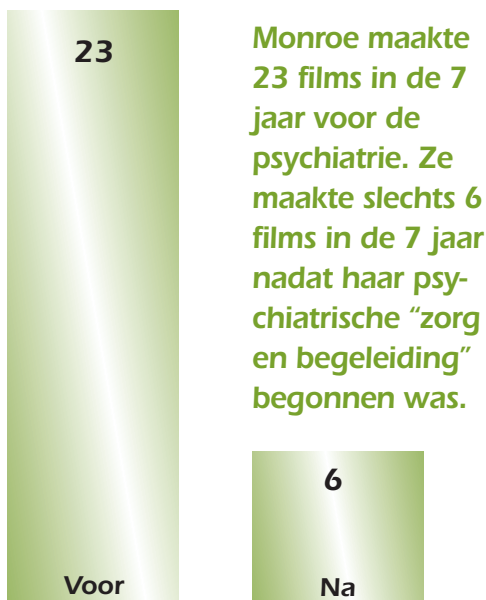
De actrice bezocht uiteindelijk de Freudiaanse psychiater Marianne Kris uit New York, die haar de krachtige barbituraten voorschreef die Marilyn bleef gebruiken tot aan haar dood. Kris verleidde Marilyn er ook toe om zich in een psychiatrische inrichting te laten inschrijven, door haar te

vertellen dat er een lichamelijk onderzoek zou plaatsvinden en om uit te rusten. In plaats daarvan werd ze twee dagen lang in een isoleercel opgesloten, waar ze tot bloedens toe op de deur heeft gebonsd.

In 1960 begon Marilyn de psychiater te bezoeken die haar zelfs nog dieper in haar persoonlijke hel zou duwen: Dr. Ralph Greenson. Hij had al snel totale controle over haar. "Ik zou haar enige therapeut worden", schreef hij. Hij verzekerde zich ervan dat ze voortdurend barbituraten bleef slikken. "Zijn tactiek was desastreus", schreef Spoto. "In plaats van zijn patiënt onafhankelijker te maken, deed hij precies het omgekeerde en maakte hij haar volslagen afhankelijk van hem...Hij was ervan overtuigd dat hij haar alles kon laten doen wat hij maar wilde."

Op 4 augustus, nadat Marilyn zes uur met Greenson had doorgebracht, werd ze dood aangetroffen door haar huishoudster Eunice Murray. Ze was gestorven aan een overdosis.²⁰

Marilyn Monroe, die omhoog geschoten was als ster en die 23 films maakte in de zeven jaar voordat ze aan haar psychiatrische marteling begon, maakte nog maar zes films af in de zeven jaren voorafgaand aan haar dood.

Methodisch handelen was gedeeltelijk gebaseerd op de conditioneringsexperimenten van Pavlov

Krankzinnigheid binnen de methode

Robert H. Hethmon schreef in Strasberg at The Actors Studio: "Soms ziet een acteur zich voor de taak gesteld om zichzelf 's avonds om tien over halfnegen te herhalen, wanneer het doek op gaat, weer even fris en creatief – om zich dan juist muf, beklemd, mechanisch en dood te voelen, als een stel maniertjes en clichés.

Methodisch Acteren was een van de manieren om dat te overwinnen alsmede andere obstakels bij het acteren. Tegenwoordig gebruiken de Scholen voor Methodisch Acteren een scala van psychologische, gedragsgerichte technieken onder de vlag van Methodisch Acteren, maar technisch gesproken is deze benadering ontwikkeld aan het einde van de 19e eeuw door Theodore Ribot (1839-1916), een Franse experimentele psycholoog.

Ribot verwierp de spirituele filosofie en combineerde psychologie met biologie, waarbij hij sprak van de "voordelen" van een psychologie zonder de ziel. Zijn theorieën leken sterk op, of waren misschien wel gestoeld op die van de Duitse gedragspsycholoog Wilhelm Wundt en de Russische psycholoog Petrovitch Pavlov – het idee erachter was dat de mens een stimulus respons dier zonder ziel zou zijn. In feite prees Ribot, Wundt, in zijn boek uit 1886: Hedendaagse Duitse Psychologie.

Konstantin Stanislavski, de oprichter en regisseur van het Theater van Moskou, adopteerde Ribots technieken van "gevoelsherinnering", en later deed Lee Strasberg in New York dat eveneens. Het kwam hierop neer: "De acteur werd gevraagd om zich de details te herinneren van een gebeurtenis uit zijn eigen verleden. Het herinneren van die details moest dan enige gevoelens uit die oorspronkelijke ervaring naar boven halen, en zo werd er dan 'stemming' geproduceerd", zo schreef Harold Clurman, de auteur van The Fervent Years.

Dat klinkt onschuldig. Maar sommigen herinnerden zich het voorval niet alleen maar herbeleefden het. Ze herinnerden het zich niet alleen maar of creëerden het: ze doken regelrecht in een traumatisch voorval uit hun leven – en kwamen daar niet meer uit. En sommige actrices – zoals Marilyn Monroe – kregen tegelijkertijd ook nog eens manipulatieve psychoanalyse, een gevaarlijke combinatie. In dergelijke gevallen speelden regisseurs dus zonder het te beseffen Russische Roulette met het verstand van hun studenten.

BELANGRIJKE FEITEN

1 Psychiaters hebben het creatieve verstand valselijk "gediagnostiseerd" als een "geestelijke stoornis", waarmee de bekwaamheden van de artiest naar beneden werden gehaald als zijnde een "neurose".

2 Hoewel de psychiatrie beweert een wetenschap te zijn, is dat met succes weerlegd door medische deskundigen en wetenschappers. Dr. Margaret Hagen, docent aan de Boston Universiteit en schrijfster, noemt het een "wegwerp-wetenschap". "Ongelukkig zijn is een probleem; geen ziekte", verklaart ze.

3 Psychiatrische theorieën blijven voortdurend theorieën; ze komen nooit dichterbij de richting van een feit of een wet. Ze spreken over "stoornissen" omdat ze niet kunnen bewijzen dat er criteria bestaan waardoor deze "ziekten" genoemd kunnen worden.

4 Deskundigen weerleggen dan ook de nieuwste psychiatrische theorie dat een "chemische onevenwichtigheid" geestelijke stoornissen zou veroorzaken. Dr. David Kaiser zegt hierover: "In wezen is het een pseudo-wetenschappelijke onderneming".

Actrice Vivien Leigh's carrière is een van de vele die vroegtijdig beëindigd werd door de weigering van de psychiatrie om standaard medische procedures te gebruiken om achter de onderliggende fysieke aandoening te komen en deze te genezen.

HOOFDSTUK TWEE

Het vernietigen van geestelijke gezondheid

Al sinds jaar en dag noemen psychiaters en psychologen het creatieve verstand een geestelijke “stoornis”. Ze noemen de “koortsachtige genialiteit” van een artiest een “manische fase van gekte”. Melancholisch gedrag wordt gekarakteriseerd als “een depressie” en het woord visie werd opnieuw gedefinieerd als “hallucinatie”.

Ongeacht het totale gebrek aan wetenschappelijke onderbouwing hebben de meer ondernemende en ambitieuze psychiaters een bloeiende markt gevonden in de amusementsindustrie. Ze hebben creatieve individuen het hof gemaakt en verleid – en gedurende dit proces miljarden verdiend.

De psychiatrie beweert een wetenschap te zijn, een claim waarvan door experts in de methodologie is bewezen dat hij niet waar is. De experts stellen dat ze geen enkele van de vereiste criteria die voor een echte wetenschap gelden, kunnen herkennen bij de psychiatrie. Hoe ziet een wetenschap eruit? En in hoeverre zijn de psychiatrie en de psychologie wetenschappelijk te noemen?

Volgens Dr. Margaret A. Hagen, docent aan de Universiteit van Boston, zijn dit een aantal van de belangrijkste criteria voor een wetenschap: “De resultaten die door observatie in een laboratorium zijn vastgesteld, moeten te reproduceren zijn in een ander laboratorium. Gegevens die verzameld en gemeten zijn door één instrument moeten hetzelfde zijn als gegevens die

verzameld worden door een ander, gelijkwaardig instrument. Op deze wijze komt de objectiviteit niet van een individuele wetenschapper, maar van een systeem dat consistente en herhaalbare resultaten eist”.²¹

Psychiatrie noch psychologie hebben ooit onomstotelijk het bestaan van de geestelijke “ziekten” die ze beweren te behandelen, bewezen. In feite hebben ze geen middelen om het verstand te meten. Ze hebben geen definities van termen, waar universele overeenstemming over bestaat. Ze kunnen het zelfs niet eens worden over de belangrijkste “etiketten”,

zoals “schizofrenie”. Theorieën blijven voortdurend theorieën; ze komen nooit dichterbij de richting van een feit of een wet. Ze spreken van “stoornissen” omdat ze niet kunnen bewijzen dat er criteria bestaan waardoor het “ziekten” genoemd mogen worden.

Wat ze feiten noemen zijn eigenlijk nooit meer dan meningen die niet

ondersteund worden door objectieve metingen. Hagen wint er geen doekjes om: “Klinische Psychologie is een klassieke nepwetenschap”.

Dr. Thomas Szasz, emeritus professor in de psychiatrie, is het met Dr. Hagen eens waar het gaat om het gebrek aan wetenschappelijke waarde van de psychiatrie: “Als een ‘ziekte’ van wetenschappelijk belang moet zijn, moet men op een of andere manier in staat zijn die te benaderen, te meten of te testen, bijvoorbeeld door een bloedtest of een EEG. Kan men het niet zo meten–zoals het geval is [met]... ‘geestelijke ziekten’–dan is het woord ‘ziekte’ hoogstens

“In tegenstelling tot medische diagnoses, die een vermoedelijke oorzaak, passende behandeling en een prognose geven, komen stoornissen in de DSM-IV door middel van stemming onder gelijkdenkenden”

— Dr. Tana Dineen, Canadese psycholoog en schrijver.

een metafoor... en daarmee is het ‘behandelen’ van deze ‘ziekten’ een... onwetenschappelijke onderneming”.²²

Het gebrek aan wetenschappelijke onderbouwing van het *Diagnostic and Statistical Manual for Mental Disorders (DSM)* van de American Psychiatric Association (APA), werd door een psycholoog die een DSM hoorzitting bijwoonde, als volgt omschreven: “Het lage niveau van intellectuele inspanning was shockerend. Diagnoses werden ontwikkeld door te stemmen, op een manier die je normaal gebruikt om een restaurant te kiezen. Jij wilt Italiaans, ik wil Chinees, laten we dus naar een eetcafé gaan. Vervolgens wordt het ingevoerd in de computer. Het klinkt misschien naïef, maar wij gingen er van uit dat er een poging gedaan zou worden om de zaken op een wetenschappelijke wijze te benaderen”.²³

Tana Dineen, een psychologe uit Canada, vertelt ons: “In tegenstelling tot medische diagnoses, die een vermoedelijke oorzaak, passende behandeling en een prognose geven, komen ze tot stoornissen zoals vermeld in de *DSM-IV* door middel van een stemming onder gelijkdenkenden”-letterlijk, door het opsteken van handen door commissieleden van de APA.

Wat zijn nou geestelijke “stoornissen”?

Stotteren. Communicatie Stoornis niet op andere wijze gespecificeerd. Afwijzing van Oppositie Stoornis. Stoornis in de Schriftelijke Uitdrukkingsvaardigheid. Rekenstoornis. Slaapwandel Stoornis. Nicotine Ontwenningsstoornis. Levensfase Probleem. Cafeïnevergiftigings Stoornis.²⁴ De *DSM-IV* omschrijft deze laatste stoornis als: “gevolg van het drinken van 2-3 koppen koffie per dag en het ervaren van 5 of meer van de 12 genoemde symptomen, te weten: rusteloosheid, nervositeit, opwindend, vergeetachtigheid, rood gezicht,

meer urine, spierbewegingen, hartkloppingen en periodes waarin men onvermoeibaar lijkt”.²⁵

Gezien het alsmat groeiende aantal, niet onderbouwde geestelijke “stoornissen”, is het niet verwonderlijk dat de *DSM* aangevallen wordt. De huidige *DSM* is een samenstelling van afvink diagnoses: haastige, oppervlakkige menu’s van symptomen....”, was de kritiek van Joseph Glenmullen, professor aan de Medische Faculteit van Harvard. Hij waarschuwde dat drugs nu voorgeschreven worden voor een “explosief groeiende lijst van condities”, inclusief het leven van alledag.

David Kaiser, een medisch schrijver die opgeleid is als psychiater, heeft de *DSM* criteria verworpen: “Dit is feitelijk een pseudo-wetenschappelijke onderneming die voort is gekomen uit het verlangen van de moderne psychiatrie om te wedijveren met de moderne medische wetenschap”.

Dit betekent niet dat mensen geen problemen hebben; geestelijk lijden en moeilijkheden bestaan wel degelijk. Maar, zoals Dr. Hagen verklaart: “Ongelukkig zijn is een probleem, geen ziekte. Lage eigendunk is ook geen ziekte. Teveel of te weinig eten is geen ziekte. En ondanks een grote lobby voor het tegenovergestelde, is te veel alcohol drinken ook geen ziekte....Het psychologische establishment heeft bijna alle minder gewenste vormen van gedrag, van haat tot een serieverkrachting gedefinieerd als psychologische ziekten en men presenteert zichzelf als de enigen die in staat zijn de noodzakelijke “therapieën” te leveren voor dit gedrag”.²⁶

Psychiaters en psychologen zouden net zo min losgelaten moeten worden om diagnoses te stellen bij creatieve mensen als een slager toestemming zou mogen krijgen om mensen te opereren. De gevolgen zijn enorm en gevaarlijk.

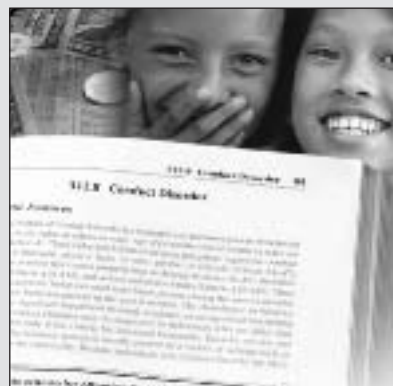
DIAGNOSTISCHE FRAUDE

Het verkopen van psychiatrische “ziekten” door verzonnen diagnoses

Het eerste Diagnostic and Statistical Manual for Mental Disorders (DSM) bevatte 112 geestelijke stoornissen, de laatste editie bevat er nu 374. De criteria die gebruikt worden voor psychiatrische diagnose zijn een parodie op de wetenschappelijk gefundeerde ziektebeelden. De lijst wordt gebruikt door psychiaters om ziekenhuizen, regeringen en verzekeringsmaatschappijen behandelingen in rekening te kunnen brengen en daarmee krijgt de medische wereld een slechte naam. Wat kan er zoal op de rekening staan:

Cafeïnevergiftigingsstoornis.
DSM pagina 212

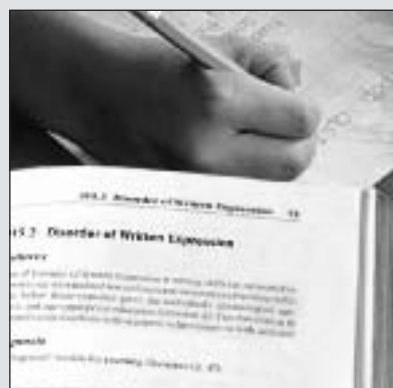
Gedragsstoornis
DSM pagina 85

Taalstoornis
DSM pagina 55

Rekenstoornis
DSM pagina 50

Stoornis in de Schriftelijke
uitdrukkingsvaardigheid DSM
pagina 51

VIVIEN LEIGH

1913–1967

Van alle sterren die slachtoffer werden van psychiatrische misdiagnoses en gewelddadige behandelingen is Vivien Leigh wellicht de bekendste. Ze was de ster in *Gone with the Wind* en *A Street Car Named Desire*, ze kreeg voor beide films een Oscar voor de beste vrouwelijke hoofdrol. Ironisch genoeg was Leighs leven een tragedie zoals Shakespeare die alleen kon schrijven.

Haar problemen begonnen in 1945. Terwijl ze op het toneel stond met *The Skin of our Teeth*, kreeg Leigh aanvallen van histerie, afgewisseld met vlagen van uitputting en opperste vreugde. Er werd tuberculose (TBC) geconstateerd, maar ze bleef acteren tot aan de laatste voorstelling. Na een behandeling van zes weken in een ziekenhuis leek de TBC te verminderen en in het jaar daarop herstelde ze thuis.

De hysterische aanvallen bleven echter voortduren en ze werden nog verergerd doordat ze alcohol gebruikte samen met haar medicijnen. Isoniazide, één van de medicamenten die ze indertijd

“...Nu ze een behandeling had gekregen, was ze niet meer de vrouw waarop ik verliefd geworden was... Ze was nu een vreemde voor me, meer dan ik mij ooit had kunnen voorstellen”.

— Sir Lawrence Olivier,
over Vivien Leigh die ECT kreeg.

voorgeschreven kreeg voor TBC, had geestelijke verwarring en vergiftigingspsychoses als bijwerking.²⁷

In het begin van de vijftiger jaren begon Leigh een psychiater te bezoeken. Gewoonlijk controleren psychiaters niet of het geestelijke gedrag misschien een bijwerking is van

medicijnen. Tijdens het filmen in Ceylon van *Elephant Walk* begon Leigh hallucinaties te krijgen, waardoor verder filmen onmogelijk werd. Haar man, Sir Lawrence Olivier, de bekende klasieke acteur, was zo ongerust dat hij toegaf aan psychiatrisch advies. Ze werd teruggevoerd naar Engeland, haar vaderland, alwaar ze in een psychiatrische inrichting werd opgenomen.

Hier werd ze bruut in ijs verpakt als deel van haar “behandeling” en onderworpen aan verschillende elektroshocks. Dat was de eerste van een rij gruwelijkheden, en wel eentje die haar permanent zou beïnvloeden.²⁸ Eén keer had ze zelfs brandwonden aan haar hoofd van de elektrische schokken. Olivier was helemaal ondersteboven door de verandering in de persoonlijkheid van zijn vrouw na de shockbehandeling: “ik kan het alleen beschrij-

ven door te zeggen dat ze na de behandeling niet meer dezelfde vrouw was waar ik verliefd op ben geworden... Ze was nu een vreemde voor me, meer dan ik mij ooit had kunnen voorstellen. Er was haar iets overkomen, wat erg moeilijk te omschrijven was, maar wel onmiskenbaar aanwezig.²⁹ Op dat moment werd de ECT tijdelijk gestopt en vervangen door sterke psychotrope drugs – des te gevaarlijker omdat deze werden gecombineerd met haar TBC medicijnen.

Op vrijdag 7 juli 1967 vond een vriend Leigh op de grond met haar gezicht naar beneden. Haar ziekte had haar verzwakt en vervolgens werd ze jarenlang onderworpen aan wrede elektroshockbehandelingen en verzwakkende psychiatrische drugs. Zo werd de briljante en knappe Leigh stap voor stap haar geestelijke gezondheid, haar huwelijk, haar carrière en uiteindelijk ook nog haar leven ontnomen.

JUDY GARLAND

1922–1969

Judy Garland had nooit moeite haar publiek mee te voeren naar iedere plaats die ze maar wilde; dat was haar speciale magie vanaf het eerste moment dat ze voet op de Bühne zette. In de winter van 1939 was ze de ster in haar zevende film *The Wizard of Oz*, en nam ze het liedje op wat haar lijflied zou worden: "Over the Rainbow". Datzelfde jaar zette ze haar hand en voetafdrukken in het beton in het voorhof van Grauman's Chinese Theater, een mijlpaal in de Hollywood Walk of Fame; een internationale ster op 17-jarige leeftijd.

Haar roem eiste een hoge tol en ze stond onder zware druk. Haar studiocontract eiste van haar dat ze een zeker uiterlijk handhaafde – als ze dikker werd, kon ze op onbetaald verlof gestuurd worden. Ze kreeg kalmerende middelen en amfetaminen voorgeschreven om haar eetlust te remmen en barbituraten om haar te helpen slapen.

Toen Garland steeds meer verslaafd raakte aan de drugs, begonnen haar vrienden alarmerende veranderingen op te merken; haar gezicht zag er uitgemergeld uit door het sterke gewichtsverlies en ze kreeg donkerblauwe kringen onder haar ogen. Garland maakte kennis met de psychoanalyse. Bij haar eerste interview met psychiater Karl Menninger vertelde hij haar dat "ze problemen had, dat die problemen serieus konden worden en dat ze hulp nodig had" – en wel onmiddellijk. Garland ging in therapie bij Menninger, zijn collega Ernst Simmel en later bij Frederick Hacker.

Naarmate de drugs haar leven steeds meer beheersten, begon haar gedrag op de filmset onvoorspelbaar te worden, storend en demoraliserend voor de rest van de ploeg. Zoals later medisch werd aangetoond, waren de drugs bezig haar langzaam lichamelijk te verwoesten.

Gerald Frank onthult in zijn boek *Judy* dat Garland tegen het einde van de film *The Pirate* "volslagen en hopeloos uitgeput was" en geen hoop had op verbetering. "Ze nam pillen om haar angsten weg te werken en toen ze probeerde het zonder pillen te doen ... was het resultaat een lichamelijke pijn en een gevoel van verstikking dat zo intens werd dat ze de pillen wel weer moest gaan innemen". Haar geneesmiddel was nu haar ziekte geworden."

In opdracht van een psychiater liet ze zich voor het eerst opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis, er zouden nog vele opnamen volgen. In 1949, nog geen 27 jaar

oud, werd ze onderworpen aan het geweld en de vernedering van een elektroshock. Eind vijftiger jaren werden de door drugs veroorzaakte gezondheidsproblemen van Garland kritiek en werd ze opgenomen in het ziekenhuis waar bleek dat haar lever en milt sterk waren opgezwollen en dat haar hele lichaam was vergiftigd door vloeistoffen. Zeven weken later werd ze ontslagen en maakte ze haar derde en laatste comeback op de Bühne. Deze keer werden haar valium,

“Ze nam pillen om haar angsten weg te werken en toen ze probeerde het zonder pillen te doen ... was het resultaat een lichamelijke pijn en een gevoel van verstikking dat zo intens werd dat ze die pillen wel weer moest gaan innemen”....haar geneesmiddel werd haar ziekte ...”

— Gerald Frank, schrijver van *Judy*

Thorazine en op een gegeven moment 40 Ritalin pillen per dag voorgeschreven.

De beweringen dat de bron van Garlands moeilijkheden zat in een ingewortelde artistieke

neurose (of soortgelijke onzin) kwamen alleen van arrogante psychiaters of psychoanalisten die hun zakken wilden vullen. Ze had inmiddels haar eigen mening gevormd over de psychiaters die haar hadden behandeld, zoals Frank rapporteerde: "Ze was hopeloos ontmoedigd; haar jarenlange analyses hadden haar niets geholpen...Ze had geen respect voor psychiaters, ze had er meer dan twaalf bezocht en ze hadden haar allemaal in de steek gelaten".

Het was een realisatie die te laat kwam. Op 15 juni 1969 trad ze voor de laatste keer op in de Half Note Club in Greenwich Village. Zes dagen later stierf ze aan een overdosis psychiatrische drugs in een hotel in Londen.³⁰

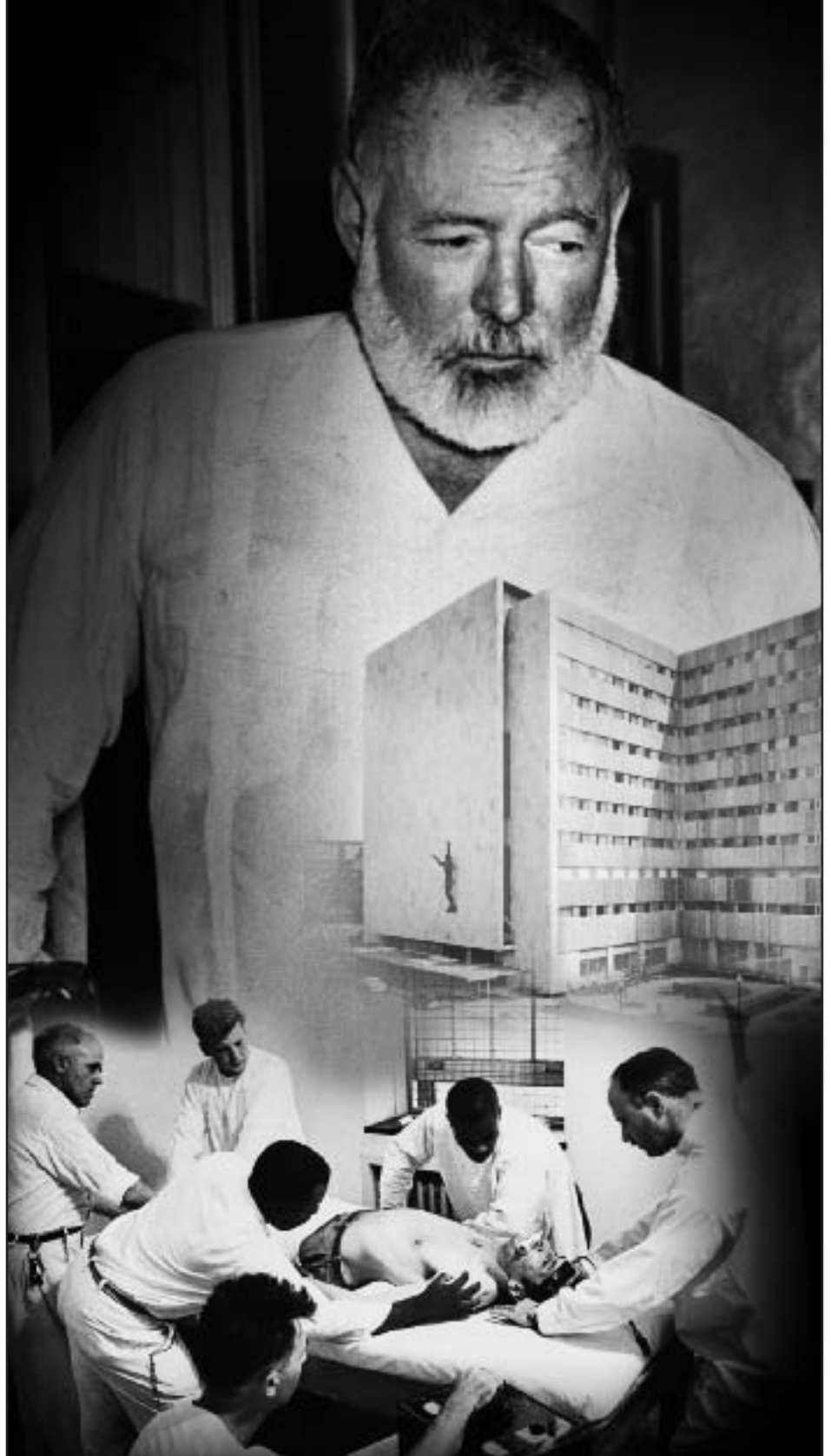
BELANGRIJKE FEITEN

1 Elektroconvulsieve Therapie (ECT, shock-behandeling) – tot 460 volt dat door de hersenen wordt gestuurd – kan geheugenverlies veroorzaken en als zodanig heeft het bij vele grote artiesten hun creatieve vermogens vernietigd.

2 De Italiaanse psychiater Ugo Cerletti “ontdekte” deze onmenselijke praktijk in een Romeins slachthuis in 1938. Daar kregen varkens elektrische schokken voordat hun keel werd doorgesneden – een praktijk, die Cerletti inspireerde om deze methode op mensen toe te passen.

3 ECT wordt nog steeds grootschalig toegepast, jaarlijks worden er over de hele wereld honderdduizenden mensen aan onderworpen – ruim 100.000 daarvan alleen al in Amerika, waar het als industrie 5 miljard dollar per jaar opbrengt.

4 Hersenchirurgie, een onmenselijke praktijk waarbij men gezond hersenweefsel vernietigt onder het voorwendsel dat het “gedrag gunstig kan beïnvloeden”, wordt nog steeds toegepast. Het kost duizenden dollars per operatie, terwijl men er levens mee blijft vernietigen.

Nadat hij zogenaamd uitgenodigd was voor een bezoek aan de Mayo psychiatrische kliniek, werd Nobel-prijs winnende schrijver Ernest Hemmingway al snel onderworpen aan een serie wrede shockbehandelingen. Hoewel hij leed aan serieuze fysieke aandoeningen, waaronder diabetes en hoge bloeddruk, negeerde de psychiater deze relevante factoren en richtte zich alleen maar op de “geestelijke aandoeningen” waarmee ze hem hadden gelabeld.

HOOFDSTUK DRIE

Wrede electroshocks: het vernietigen van de hersenen

Als de schrijver en Nobelprijswinnaar Ernest Hemingway op dit moment nog zou leven, zou hij waarschijnlijk in een verhitte discussie verwickeld zijn met de psychiaters die hem trots naar voren schoven als voorbeeld van "beroemde schrijvers met een geestelijke ziekte". Een psychiatrische inrichting ingelokt, ontdeed men hem van zijn kleding en gaf hem 20 elektroshocks.³¹ Enige weken later zei hij in een vertrouwelijk gesprek, "Deze shockdokters hebben geen flauw benul van schrijvers en dat soort mensen... Alle psychiaters behoren gedwongen te worden om een cursus te volgen in creatief schrijven, zodat ze iets gaan begrijpen van schrijvers... wat heeft het voor zin om mijn hoofd kapot te maken en mijn geheugen, wat mijn kapitaal is, uit te wissen en mij werkloos achter te laten? De kuur was zeer geslaagd, de patiënt heeft het jammer genoeg niet gehaald..."³²

In juli 1961, enkele dagen na zijn ontslag uit de Mayo Psychiatrische Kliniek, pleegde Hemingway zelfmoord.³³

"Elektroshock", "shockbehandeling," of "ECT" is het toedienen van pijn als therapie. Vandaag de dag is het net zo controversieel en destructief als het was in 1975, toen de film *One Flew Over the Cuckoo's Nest* uitkwam. In die tijd gaven psychiaters hun patiënten wel 20 shocks per dag, betogend dat dit "het verstand kon schoonvegen en terug laten groeien," een fenomeen dat net zo onwaarschijnlijk

is als het aangroeien van een been nadat het is geamputeerd.³⁴

Psychiaters blijven liegen over het aantal aan shock gerelateerde doden. Terwijl ze openlijk een gemiddelde toegeven van één dode op 10,000 mensen, werd onafhankelijk een sterftcijfer vastgesteld in de grootte van 1 op 200, een cijfer dat 50 maal hoger ligt.³⁵ Zelfs al zou een patiënt niet direct sterven aan ECT, dan wordt het overlevingscijfer nog aanmerkelijk gereduceerd door de gevolgen van deze destructieve ingreep.

Voorstanders van ECT houden vol dat het "veilig en effectief is" – terwijl ze moeten toegeven dat ze er geen idee van hebben hoe het werkt. Dit laatste weerhoudt hen er niet van het te gebruiken om er – alleen al in Amerika – \$5 miljard per jaar mee te verdienen door meer dan 110.000 mensen shocks toe te dienen. In andere landen zijn dat er nog honderdduizenden meer.

De componist en zanger Raven Kane Campbell praat over de muzikale dromen van zijn vader, die door elektroshocks vernietigd werden. "Mijn getalenteerde vader, Lou Frechette, stond bekend als 'De Wonder Boy' van Chicago; hij was organist bij de stomme films in de grote bioscopen en was een van de twee mensen die 's werelds grootste orgel in het Chicago Stadium kon bespelen. Je hoefde hem maar een melodie voor te zingen en hij speelde het gelijk als een orkestarrangement voor je terug.

"Deze shockdokters hebben geen flauw benul van schrijvers en dat soort mensen... Alle psychiaters behoren gedwongen te worden om een cursus te volgen in creatief schrijven, zodat ze iets gaan begrijpen van schrijvers...wat heeft het voor zin om mijn hoofd kapot te maken en mijn geheugen, wat mijn kapitaal is, uit te wissen en mij werkloos achter te laten?"

— Ernest Hemingway, Nobel Prijs-winnende schrijver.

Aan dat alles kwam een einde toen hij, nadat hij lange tijd drie betalende banen tegelijk had gehad om zijn grote gezin te onderhouden, een zenuwzinking kreeg. De lange uren eisten hun tol." Zoals Campbell het beschrijft "kwam er hulp" in de vorm van drie potige kerels in een witte bus met een dwangbuis in hun handen. "Toen hij verscheidene maanden later weer thuis kwam had hij zware elektroshockbehandelingen en drugs gehad," zei Campbell, "hij zat maar te huilen aan het orgel, omdat alle muziek die hij normaal in zijn hoofd had, verdwenen was en hij geen controle meer had over zijn vingers en het toetsenbord dat hij al die jaren zo moeiteloos had bespeeld".

Het vermoorden van de ziel

ECT werd in 1938 ontwikkeld door de Italiaanse psychiater Ugo Cerletti nadat hij er mee geëxperimenteerd had op varkens in een slachthuis in Rome. De elektroshock versufte het varken zodanig dat zijn keel makkelijk doorgesneden kon worden en zo een snelle dood veroorzaakte. Vandaag de dag wordt er een elektrische stoot van 180 tot 460 volt door het menselijk brein gestuurd. Door het hoofd gaat een schokgolf waardoor de hersenen, op een chaotische manier, energie ontladen. Daardoor stijgt het metabolisme enorm waardoor er zuurstof aan de hersenen wordt onttrokken en hersencellen vernietigd worden.³⁶ Dit is in feite hersenletsel, en de oorzaak van het geheugenverlies en de desoriëntatie in ruimte en tijd, die altijd merkbaar is na elektroshockbehandelingen.

Psychochirurgie, nog zo'n onwetenschappelijke en wrede "behandelingsmethode", vernietigt gezonde delen van de hersenen op grond van een bedrieglijk geloof dat

dit het gedrag zou veranderen. Het werd aan de man gebracht in de jaren '30 en '40 door de Portugese neuroloog Egas Moniz en de Amerikaanse psychiater Walter Freeman. De procedure is bekend geworden onder de naam *lobotomie*. Moniz zei: om patiënten te "genezen", "moeten we de min of meer vaste groepen van celverbindingen die zich in het brein bevinden, vernietigen".³⁷ Een 12-jarig onderzoek toonde echter aan dat zijn patiënten terugvielen, aan toevallen leden en doodgingen.

Freeman gebruikte de elektroshock als verdoving alvorens hij een ijspik onder het been van de oogkas sloeg in de hersenen van een patiënt, waarna het instrument heen en weer werd bewogen om de vezels van de frontale hersenkwabben te verscheuren. Hij gaf zijn procedure de naam "chirurgie aan de ziel". Freeman trok door het land in een "lobotomobiel" en liet zijn chirurgische inbreuk heel theatraal zien aan eenieder die wilde kijken. De pers noemde zijn rondreis "Operatie IJspriem".

Met deze procedure, die in 10% van de gevallen de dood tot gevolg had, werden tijdens de bloeiperiode van de psychochirurgie wereldwijd meer dan 10.000 mensen gedood. Tenslotte verloor Freeman zijn bevoegdheid om zijn beroep uit te oefenen, omdat er een patiënt overleed door zijn procedure. Moniz werd doodgeschoten door een ontevreden patiënt. Ondanks dat past men in veel landen de psychochirurgie nog steeds toe.

Zowel elektroshocks als psychochirurgie veroorzaken onherstelbare hersenbeschadigingen en vernietigen geestelijke bekwaamheden en, in veel gevallen, het leven van de patiënt.

Psychiater Ugo Cerletti (boven) begon met het gebruik van elektroshock therapie op mensen nadat hij ermee had geëxperimenteerd in een Romeins slachthuis (rechts) bij het verlammen van varkens voordat ze werden gedood. Tegenwoordig worden honderdduizenden mensen wereldwijd nog altijd onderworpen aan ECT.

I

EEN GESCHIEDENIS VAN GEVAARLIJKE BEHANDELINGEN

Psychiatrische praktijken die gezond hersenweefsel wegsnijden, veroorzaken onherstelbare schade, vernietigen basale sociale vaardigheden en worden voorgesteld als "werkzaam". Hieronder vallen 1) psychochirurgie (boven), 2) elektroshock (rechts), 3) insuline shock therapie (onder) en 4) metrazol shock (rechtsonder).

Tegenwoordig is er weinig veranderd. De "moderne" behandelingen van psychiaters schenden nog steeds de mensenrechten en toch blijven ze volhouden dat hun methodes superieur zijn. Door te falen in het begrijpen van de oorzaak of het bereiken van de genezing van een geestelijk trauma, schaden ze routinematig individuen met problemen.

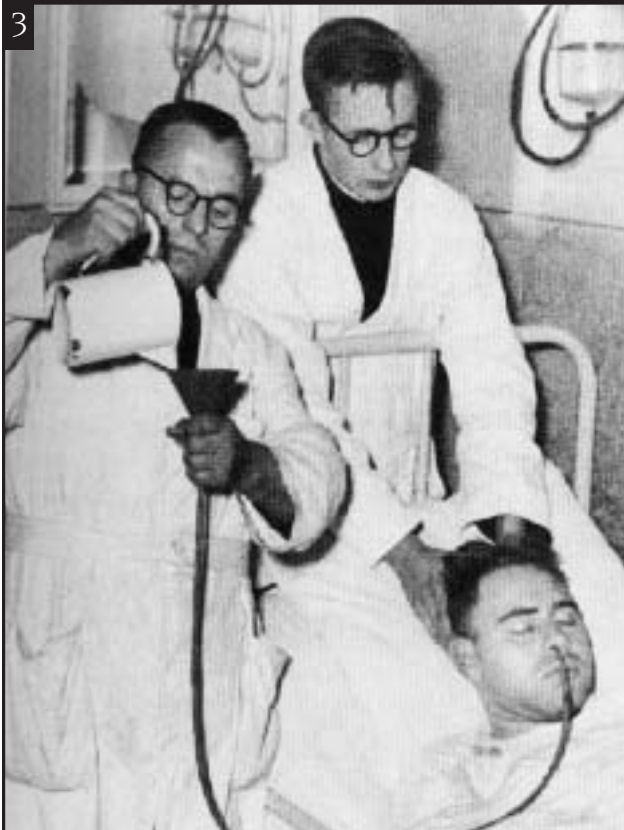
2

4

3

"DEEP SLEEP"

Sterfgevallen en verraad

Tussen 1963 en 1979 zag het Chelmsford hospitaal er uit als een sereen psychiatrisch instituut in de buitenwijken van Sydney, Australië. Maar achter haar onopvallende buitenkant werden levens uit elkaar gerukt met een wrede psychiatrische techniek die "deep sleep" werd genoemd. Aan de hand van een dodelijke cocktail van barbituraten en verdovende middelen werden mensen wel drie weken achter elkaar in een bewusteloze toestand gehouden. Terwijl ze in deze diepe, door drugs veroorzaakte, bewusteloze staat verkeerden, werden ze naakt aan hun bedden

vastgebonden en blootgesteld aan pijnlijke elektroshockbehandelingen, soms wel twee keer per dag. Ze werden wakker met hersenbeschadiging, longontsteking, zorgwekkende bloedschotsels en een onomkeerbare persoonlijkheidsverandering. Sommigen werden helemaal niet meer wakker; 48 mensen stierven. De dader van deze gruwelijkheden, de psychiater Harry Bailey, ontving zijn opleiding in Engeland en Canada bij psychiaters die gewerkt hadden aan mindcontrol-programma's voor de CIA en andere inlichtingendiensten. Men beschouwde hem als de "reddende engel" van de Australische psychiatrie en hij trok daardoor talrijke theaterpersoonlijkheden aan.

Toni Lamond, de zuster van zangeres Helen Reddy, was een bekende, heel geliefde televisie- en theateractrice die vele prijzen gewonnen had. In de zeventiger jaren verhuisde ze naar een succesvolle carrière in Australië, naar de Verenigde Staten en nam deel aan The Johnny Carson Show en series als Starsky en Hutch en The Love Boat. Haar succes kwam haar echter duur te staan – een verslaving aan pijnstillers en een verzameling van "pepillen en kalmerende tabletten". Ze keerde terug naar Australië en ontmoette Bailey, die haar vertelde dat ze een slaapkuur kon ondergaan en als ze weer wakker werd, "al haar problemen verdwenen zouden zijn". Na 10 dagen werd ze wakker; ze had gewicht verloren, maar haar verslaving aan

Stevie Wright (midden) en The Easybeats.

Na twee weken waren Stevie Wright's hersens zo zwaar beschadigd door de 14 shockbehandelingen dat hij de volgende 10 jaar geen noot meer op papier kon krijgen.

pijnstillers had ze nog steeds. Bailey overtuigde haar ervan om door te gaan met "Deep Sleep" Treatment. Deze keer kwam ze uit het ziekenhuis niet alleen met haar verslaving, maar ook met een wegvallend geheugen en zelfmoordneigingen.³⁸ Een korte tijd later probeerde ze inderdaad zelfmoord te plegen. Eenmaal weg van Dr. Bailey, was Lamond tenslotte in staat om van haar verslaving af te komen.³⁹

Een ander slachtoffer van Bailey was de zanger Stevie Wright. In de zestiger jaren was Wright de leadzanger van Australië's nummer één popgroep The Easybeats en schreef hij hits als "She's So Fine" en "Friday On My Mind".

Op 18-jarige leeftijd was hij op weg om een internationale ster te worden. Maar op zijn 21ste was het gedaan met zijn roem. De band ging uit elkaar. Wright was verslaafd geraakt aan heroïne. Hij werd opgenomen in het Chelmsford ziekenhuis voor een "deep sleep" behandeling. Toen hij twee weken later wakker werd waren zijn hersenen zo ernstig beschadigd door 14 elektroshocks, dat hij de volgende 10 jaar geen noot meer op papier kon krijgen. In feite kreeg hij zijn vroegere creatieve bekwaamheden nooit meer helemaal terug. Wright kwam voor zijn onderhoud ten slotte in de WAO terecht.⁴⁰

In 1979 kwam er een einde aan Bailey's terreur. Gesteund door CCHR sloegen zijn slachtoffers de handen ineen en begon de regering een onderzoek. De "deep sleep" behandeling werd verboden, de overlevenden gecompenseerd en Chelmsford werd gesloten. Bailey zelf ontweek zijn slachtoffers door zelfmoord te plegen. Aangepaste vormen van "Deep Sleep" Treatment worden in andere landen echter nog steeds gebruikt, onder andere in Zuid-Afrika en als een "behandeling" van drugverslaving.

SLACHTOFFERS VECHTEN VOOR GERECHTIGHEID: Meer dan 1.000 mensen werden onderworpen aan Deep Sleep Treatment (DST) in Sydney, Australië. De dodelijke combinatie van een door drugs geïnduceerd coma en elektroshock doodde uiteindelijk 48 mensen voordat het werd verboden in 1978. Hoewel de slachtoffers werden gecompenseerd, wordt de dodelijke DST nog altijd gebruikt in landen als Zuid-Afrika en voor de "behandeling" van drugverslaving.

FRANCES FARMER

1914–1970

Het verhaal van het leven van de actrice Frances Farmer werd vertolkt door Jessica Lange in de film *Frances* uit 1982. Het is het verhaal van de beestachtige, wrede en onvergeeflijke destructie door psychiaters van een van de meest talentvolle actrices van haar tijd.

Farmer was een beeldschone film- en toneelactrice wiens carrière Hollywood en Broadway in de jaren '30 en '40 in vuur en vlam zette. Toen ze 27 was had ze al in 18 films gespeeld, 3 Broadway opvoeringen op haar naam staan en optredens in 30 bekende radioshows gehad. Men vergeleek haar met de grote Greta Garbo.

Van streek door een reeks mislukte relaties en onder druk van de eisen van haar carrière, raakte ze verslaafd aan stimulerende middelen die ze voorgeschreven kreeg om haar gewicht onder controle te houden. Farmer werd in 1943 in een psychiatrisch instituut opgenomen. Het was het einde van haar carrière. De volgende zeven jaar bracht ze in krankzinnigengestichten door waar ze gedwongen werd wrede en onsuccesvolle drugs- en elektroshockbehandelingen te ondergaan. Ze werd ook blootgesteld aan 90 insulineshocks. Toen ze probeerde te ontvluchten, straften de psychiaters haar met meer ECT in een poging haar trotse en opstandige wil te breken. Toen ook dat niet hielp om haar in een "model" patiënt te veranderen, kreeg ze "hydrotherapie" – waarbij ze naakt uitgekleeed zes tot acht uur lang in een bad met ijswater werd gegooid. Niet in staat om zich te verzetten omdat de drugs haar apatisch hadden gemaakt, werd ze door het verplegend personeel verkracht en verhuurd als sexspeeltje voor plaatselijke soldaten: "Een van de meest levendige herinneringen van sommige voormalige patiënten van het instituut was het beeld van Frances Farmer die vastgehouden werd door verplegers, terwijl ze verkracht werd door dronken soldaten".

Farmer's laatste "behandeling" ontving ze uit handen van Walter Freeman, tsaar van de lobotomie. Frances Farmer kreeg haar vermogens nooit meer terug. Ze realiseerde zich dat de psychiaters "systematisch" dat ene ding in haar kapot hadden gemaakt, waar ze zich in haar leven altijd aan had kunnen vasthouden, haar geloof in haar artistieke creativiteit".⁴¹ Ze stierf op 57-jarige leeftijd, straatarm en met een gebroken geest.

"Troost jezelf nooit met het geloof dat de terreur voorbij is, want het vormt nu een net zo grote en gevaarlijke bedreiging als het deed in het verachtelijke tijdperk van het gekkenhuis. Ik moet de gruwelen echter vertellen zoals ik ze me kan herinneren, in de hoop dat een of andere kracht zich voor de mensheid in kan spannen om voor altijd de onfortuinlijke wezens te bevrijden die nog altijd vastzitten in de achterkamers van de in verval rakende instituten".

— Frances Farmer

In een interview in *E!* Entertainment gaf Frank Freeman, zoon van Walter Freeman, de vader van de lobotomie, toe dat de man op de foto [op pagina 21] zijn vader is die Frances Farmer opereert.

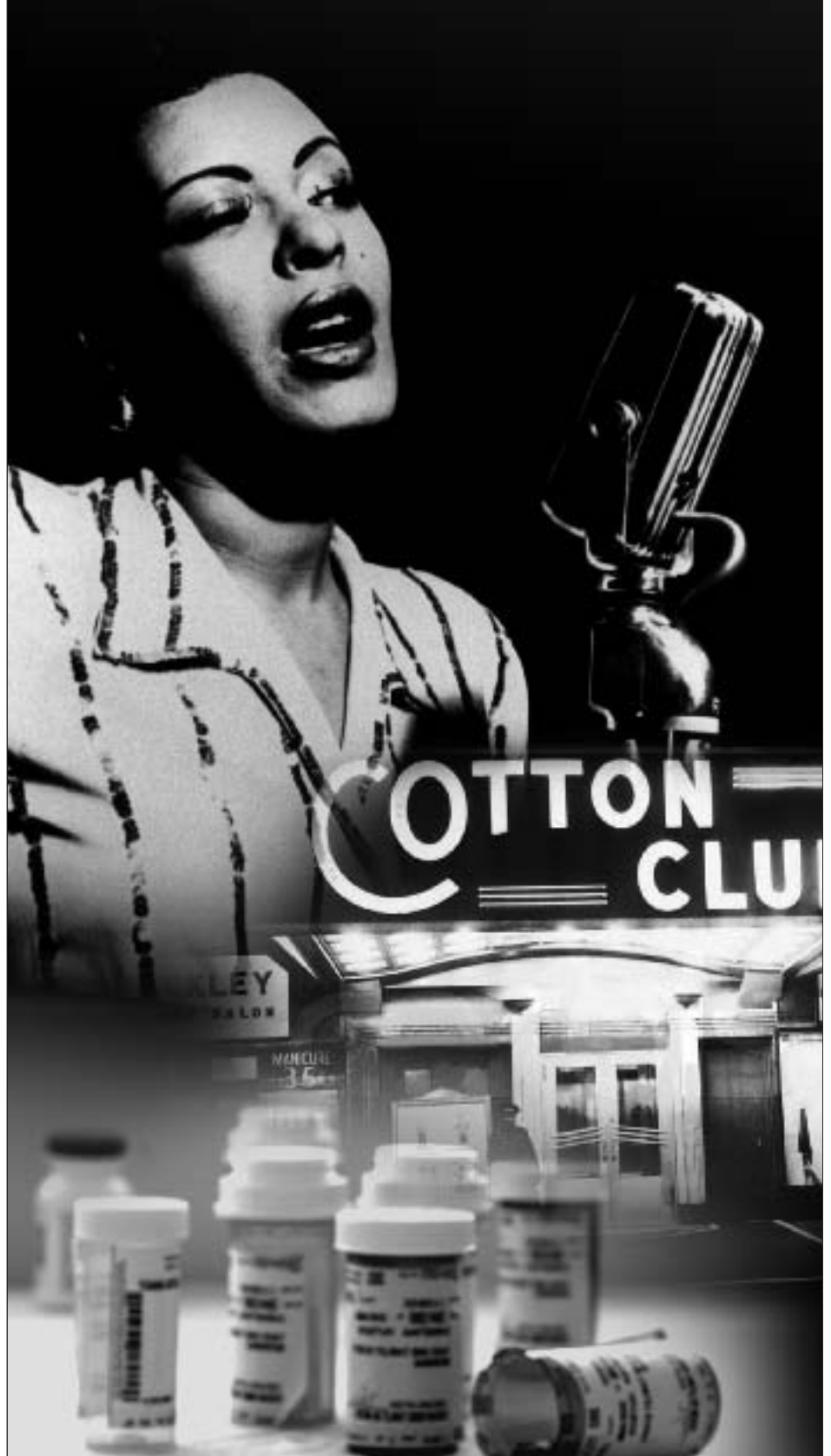
BELANGRIJKE FEITEN

1 In de eerste helft van de 20e eeuw grepen vele Jazz grootheden naar de heroïne en illegale drugs om de krachtige effecten van het racisme te ontvluchten, onder andere Billie Holiday, Bud Powell, en Charlie "Bird" Parker.

2 De artiesten werden vaak krachtige verstandsverdovende kalmerende middelen voorgeschreven die verslavender waren dan het middel waar ze van af wilden kicken.

3 Charlie "Bird" Parker werd onderworpen aan krachtige psychotrope drugs die een lichamelijke effect op hem hadden. Hij ontsnapte maar net aan elektroshock-behandeling, omdat een dokter inzag dat het zijn muzikale talent zou ruïneren.

4 Toen Bud Powell ovegeleverd was aan een psychiatrische inrichting na in elkaar geslagen te zijn door de politie, geloofden de psychiaters niet dat hij pianist en componist was. Ze diagnostiseerden hem met "grootheidswaan" en stopten hem in een dwangbuis. Hij werd elektroshocks en drugs toegediend waardoor hij achteruit ging en uiteindelijk overleed.

Billie Holiday zocht de hulp van psychiaters in een poging haar verwoestende drugsverslaving te verhelpen. De behandeling faalde en haar leven ging ten onder aan haar verslaving.

HOOFDSTUK VIER

De jazz-idolen als doelwit

Billie Holiday's lied, *Strange Fruit*, was een machtige kritiek op het racisme, vooral op het vermoorden van zwarte mannen uit het zuiden door lynchpartijen van blanken. Holiday zong over de gevolgen van racisme: Tijdens haar optreden met Count Basie in Detroit, kreeg ze van de blanke eigenaars van de club te horen dat "haar gezicht te geel was om temidden van al de zwarte leden van de band te kunnen zingen. Iemand zou wel eens kunnen denken dat ik een blanke was als het spotlicht mij niet op de juiste manier zou belichten. Dus kochten ze speciale donkere schmink en gelastten mij dat op mijn gezicht te smeren.ik zei dat ik dat niet deed. Maar onze namen stonden op het contract en als ik weigerde zou dat grote problemen geven hebben in verband met de verkoop van plaatsbewijzen, niet alleen voor mij maar ook voor de toekomst van mijn collega's in de band".⁴²

Scotty Wright, schrijver in *Jazz Education*, rapporteerde dat zelfs beroemde Afro-Amerikaanse jazz musici zich verschrikkelijke beledigingen moesten laten welgevalen op grond van hun huidskleur. Het gevolg was dat er een "hartverscheurend aantal musici waren die hun troost zochten in drugs om zo te proberen de pijn en de vernedering van hun bestaan buiten het podium van zich af te zetten, ten einde zich vrijer en met meer zielerust te kunnen overgeven aan hun kunst op het toneel."⁴³

Heroïne deed voor talrijke Jazz musici uit de dertiger en veertiger jaren wat bewustzijnsverruimende drugs en kalmerende middelen deden voor rockmusici uit de zestiger jaren. Door onderdrukking van het zenuwstelsel schept heroïne een illusie van "onbevreesdheid en vertrouwen, waardoor de spelers geloven dat ze met volle overgave gewaagde loopjes kunnen uitvoeren".⁴⁴

De lijst van slachtoffers was lang: Billie Holiday, Bud Powell, Charlie Parker en meer.

In 1946 probeerde Holiday van de heroïne af te komen en liet zich opnemen in een psychiatrische privékliniek, betaalde \$2.000 – voor die tijd een geweldige som geld. Binnen een jaar na haar "therapie" werd ze echter gearresteerd wegens drugsbezit.

Hun vertrouwen in de psychiatrie om hun verslaving te "genezen" bleek een fatale misrekening.

In 1946 probeerde Holiday van de heroïne af te komen en liet zich opnemen in een psychiatrische privékliniek. De media liet ze weten dat ze daar was vanwege een zenuwinzinking. Ze betaalde \$2.000 voor een "behandeling" van drie weken, voor die tijd een geweldige som geld. Binnen een jaar

na haar "therapie" werd ze echter gearresteerd voor het bezit van drugs en werd haar werkkaart, vereist om in New Yorkse cabaretten te mogen optreden, ingetrokken. Ze stierf tijdens een huisarrest in een gemeentelijk ziekenhuis in juli 1959.⁴⁵

Charlie "Bird" Parker werd geboren in 1920. Nog maar net 15 jaar oud werkte hij al als beroepsmusicus en bracht vernieuwing in de jazz. Later creëerde hij, samen met anderen, de *bebop*. Men zag dat als een uiting van de pijn en wanhoop van de zwarte getto bewoners. In 1946

Charlie Parker

ECT "zou Parker's reflexen
voorgoed kunnen beschadigen,
wat hem tot een handelbare
persoonlijkheid zou reduceren [en]
een zeer gemiddelde musicus".

— Dr. Richard Freeman, die Parker's
behandeling met shocks verhinderde, maar de
psychiatrische drugs niet verminderde

werd "Bird" gearresteerd in Los Angeles wegens drugsbezit en gevangengezet in het psychiatrisch rijksinstituut van Camarillo.⁴⁶ Hij ontsnapte ternauwernood aan elektroshockbehandelingen omdat een arts, Richard Freeman, tussenbeide kwam met "Het zou Parker's reflexen voorgoed kunnen beschadigen, hem tot een handelbare persoonlijkheid reduceren [en] tot een zeer gemiddelde musicus".⁴⁷ Hij kreeg echter wel zware gedragsveranderende drugs voorgeschreven. Na zijn ontslag uit de psychiatrische kliniek keerde hij terug in dezelfde racistische en door drugs gedomineerde omgeving waarin hij was grootgebracht. Op 12 maart 1955 stierf "Bird" aan een hartaanval als gevolg van overmatig drugs-en alcoholgebruik. Hij was 34 jaar oud.

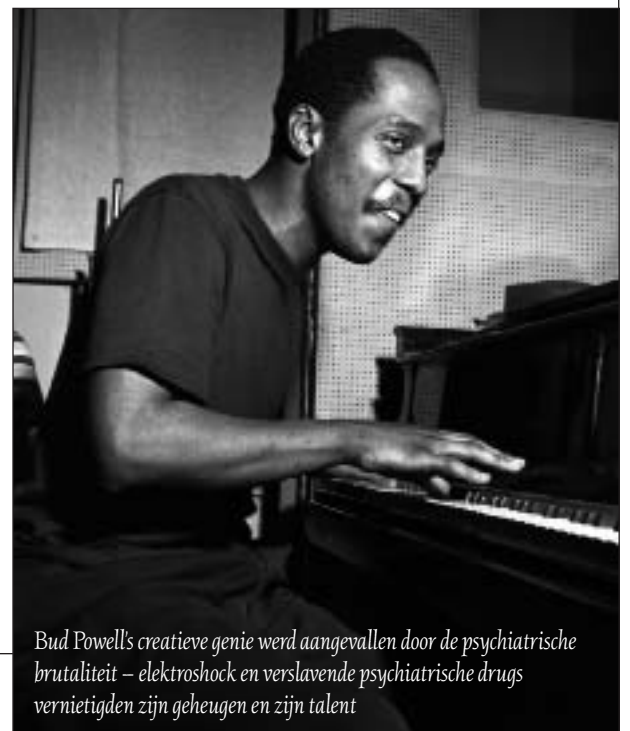
Bud Powell deed voor de piano wat Charlie "Bird" Parker deed voor de saxofoon. Hij hielp ook aan de *bebop* te creëren. Powell, geboren in Harlem in 1924, was een wonderkind. Toen hij maar net 7 jaar oud was namen musici uit zijn buurt hem mee, zodat anderen zijn spel konden bewonderen. Hij maakte zijn eerste opname toen hij 19 was⁴⁸.

In 1945, na zwaar te zijn afgetuigd door de politie en nog lijdend aan de gevolgen daarvan, werd Powell opgenomen in de psychiatrische kliniek van Bellevue voor observatie. Op het toelatingsformulier schreef

hij onder beroep: "Pianist en componist van meer dan 1.000 nummers". De psychiater diagnostiseerde dat als "grootheidswaanzin" en plaatste hem in een dwangbuis. Het grootste deel van het jaar besteedde hij aan het herstellen van de afromelingen en de behandeling die hij ontvangen had, hij had ondragelijke hoofdpijnen, aanvallen en hij leed aan onevenwichtig gedrag. In 1947, kort nadat hij "Celia" gecomponeerd had, een hulde aan zijn dochter, werd hij gedurende 11 maanden in een krankzinnigengesticht geplaatst. Terwijl Charlie Parker was ontsnapt aan de elektroshockbehandeling vanwege de onherstelbare schade aan zijn muzikale vermogens, was Powell niet zo gelukkig. Zijn vriend Jackie Maclean zei: "Bud kon zich, vanwege de [ECT] behandeling die hij gekregen had, niet veel meer herinneren van zijn leven voor hij het ziekenhuis inging Ik noemde bijvoorbeeld wat namen en dan moest hij even wachten en nadenken en vroeg me dan, wie?"

Nadat hij in 1951 gearresteerd was wegens het overtreden van de opiumwet, werd Powell 11 maanden lang opgesloten in een psychiatrisch rijksinstituut te Pilgrim en blootgesteld aan meer elektroshocks waarna zijn gezondheid snel achteruit ging. In 1959 verhuisde hij naar Frankrijk waar hij Thorazine bleef krijgen, een zwaar kalmerend middel dat bekend staat als de "chemische lobotomie".

Tegen 1964 zag Powell er opgeblazen uit, keek wezenloos uit zijn ogen en liep met een sloffende gang, typisch voor iemand die drugs gebruikt.⁴⁹ Hij stierf op 16 augustus van dat jaar als gevolg van leverziekte, TB en ondervoeding. Vijfduizend mensen stonden langs de straten van Harlem om hem de laatste eer te bewijzen.

Bud Powell's creatieve genie werd aangevallen door de psychiatrische brutaliteit – elektroshock en verslavende psychiatrische drugs vernietigden zijn geheugen en zijn talent

Een boodschap van Chick Corea

Chick Corea, de legendarische jazz componist en pianist, is 31 maal genomineerd voor een Grammy Award en 11 maal bekroond met een Grammy Award. Corea's vertolking van Bud Powell's muziek kwam als grammofoonplaat uit en droeg de naam "Remembering Bud Powell".

Gewoonlijk besteedt een artiest de eerste helft van zijn leven voornamelijk aan het ontwikkelen van zijn kunst. Repeteren, toepassen, studeren, experimenteren met nieuwe dingen. Leren dus, op welke manier dan ook. Voor dit toegewijde werk word je niet betaald. Het is een investering in toekomstige dromen.

Succesvolle artiesten hebben een doorzettingsvermogen waarbij tegenslagen, achteruitgang en alledaagse problemen, zoals eten en slapen, worden genegeerd. Ze gaan gewoon door in de richting van hun oorspronkelijk creatieve doel. Ze blijven trouw aan het type effect dat ze met hun kunst willen creëren, ze blijven doorgaan, hoe dan ook.

De artiest moet met zijn kunst mensen bereiken, ongeacht hoe hard de buitenwereld hem probeert tegen te werken. Hij moet leren zijn integriteit te bewaren, maar tevens voldoende geld verdienen om de huur te blijven betalen. Dat is een hele truc.

Het is geen makkelijke weg waaraan je begint, iets wat elke succesvolle artiest je kan vertellen. Een enkeling steekt met kop en schouders boven de anderen uit en laat een erfenis na van belangrijk en uniek schepend werk, waarmee hij terecht de term genie toegekend krijgt.

Heel vaak betaalt men echter een hoge prijs voor dat artistiek succes – een prijs die niets te maken heeft met kunst, maar wel met de opzettelijke manipulatie en vernietiging van artiesten. Bud Powell, een vernieuwend genie op mijn vakgebied, is iemand die op tragische wijze deze prijs betaalde.

Ik schrijf hier niet over zijn formidabele artistieke gaven, die ik op een andere plek al heb geprezen, maar over de nodeloze en wrede psychiatrische behandelingen, die zijn meest creatieve jaren steeds verder bedreigden en tenslotte de essentie van zijn scheppingskracht uitdoofden.

Het ware verhaal van de pijn, de verwarring en de verpletterde artistieke dromen die de psychiatrie (en haar

"Het ware verhaal van de pijn, de verwarring en de verpletterde artistieke dromen die de psychiatrie (en haar neefjes de psychologie en psychoanalyse) de artistieke gemeenschap hebben toegebracht, is iets dat verteld en herkend moet worden."

— Chick Corea, Jazz musicus, 11 maal bekroond met een Grammy Award

neefjes de psychologie en psychoanalyse) de artistieke gemeenschap hebben toegebracht, is iets dat verteld en herkend moet worden. Daar ze geen begrip hebben van het leven en van creativiteit, kunnen ze niets genezen, noch echte hulp verschaffen en zijn ze uitermate gevaarlijk voor je artistieke gezondheid en ontwikke-

ling. Het aanvaarden van hun soort "hulp" om beter om te gaan met de onvermijdelijke druk en stress waar je als artiest nu eenmaal bloot aan staat, zal je creativiteit alleen maar verder verwarren, verzwakken en tenslotte totaal vernietigen.

Ik geef dit advies in alle oprechtheid aan eenieder die op de een of andere manier artistiek actief is en geïnteresseerd in meer succes en grotere overlevingskansen.

BELANGRIJKE FEITEN

1 Omdat artiesten te maken krijgen met stress en relaties en ze altijd in de belangstelling staan, worden hen psychiatrische middelen voorgeschreven als een “snelle” oplossing. Voor velen is dat gevaarlijk geweest en heeft het tot een tragische dood geleid.

2 Producer Don Simpson, zanger Chuck Negron (Three Dog Night), acteur en komiek Eric Douglas, waren allen het slachtoffer van niet werkende psychiatrische afkickprogramma's die hen juist verder verslaafd maakten aan drugs, die uiteindelijk, bij Simpson en Douglas, tot hun dood leidden. INXS leadzanger Michael Hutchence was ook een slachtoffer.

3 In 2004 publiceerde de U.S. Food and Drug Administration een openbare waarschuwing aangaande de nieuwste antidepressiva van de psychiatrie, omdat deze zelfmoordneigingen en agressief gedrag kunnen veroorzaken. Het gaat om een type drugs dat onbedoeld is gepromoot in films en in TV series en waarmee onbewust de psychotrope drugscultuur werd versterkt.

4 Over de antipsychotische drugs is ook bekend geworden dat ze slechte concentratie, emotionele afstomping, slecht seksueel functioneren, druppelende borsten, afwijkingen in het bloedbeeld en levensgevaarlijke diabetes kunnen veroorzaken.

De dood van Kurt Cobain (Nirvana) en Michael Hutchence (INXS) kan worden teruggespoord tot gefaalde psychiatrische drugsrehabilitatieprogramma's of voorgeschreven zelfmoord opwekkende drugs. Stevie Nicks (Fleetwood Mac) zei dat het kalmerende middel Klonopine erger was dan haar cocaïne verslaving en moeilijker was om van af te kicken.

HOOFDSTUK VIJF

Psychiatrische drugs veroorzaken schade

Aldous Huxley beschrijft in 1932 in zijn roman *Brave New World* een “utopische” maar ook totalitaire samenleving die gecontroleerd wordt door drugs: “De dictator ... doet er goed aan om de vrijheid tot dagdromen onder de invloed van drugs en films en radio te stimuleren, daar het zijn onderdanen zal helpen zich te verzoenen met de staat van dienstbaarheid die hun lot is.”⁵⁰

Tegenwoordig is met het steeds intensiever voorschrijven van bewustzijnsveranderende drugs Huxley's *Brave New World* maar al te reëel geworden.

Zoals schrijver Donald Spoto schreef in *A Passion for Life*: “Pillen, injecties, amfetaminen, barbituraten – dat waren de attributen van het goede leven, een teken van een druk en prachtig leven, een dieet dat bijna net zo populair was als regelmatige bezoeken aan therapeuten en psychia-

ters...” Maar voor vele beroemdheden was Max Jacobson's (Dr. Feelgood) speedinjectie nog de beste. Dat was een intraveneuze dosis amfetaminen. En die verschaftte onmiddellijk een gevoel van verhoogde geestelijke vermogens, verminderde de behoefte aan slaap en bracht een onnatuurlijke staat van euforie teweeg. Controversieel, maar nog niet illegaal, werd het geprezen totdat de vele gruwelen van de verslaving duidelijk werden.⁵¹

Spoto schreef verder: “Jacobson's lijst van patiënten was lang en indrukwekkend (onder hen bevonden zich Tennessee Williams, Cecil B. de Mille, Zero Mostel en Margaret Leighton), en de lichamelijke en psychologische afhankelijkheid die hij in

hen creëerde met zijn drugs, deed de rijken en beroemdheden steeds weer voor zijn deur belanden.”⁵²

President John F. Kennedy, Elizabeth Taylor, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger en Anthony Quinn werden ook onderworpen aan Jacobson's chemische bom. Debbie Reynolds, die toen getrouwd was met Fisher vertelde de *San Francisco Chronicle* in 1989: “Ik realiseerde mij niet wat er mis was en ook niet waar zijn bezoeken aan Max Jacobson – de ‘speed’ dokter die altijd klaarstond om beroemd-

heden te voorzien van hun shotjes – toe zouden leiden. ‘Dr. Naald’ noemde ik hem.”

Psychiatrische drugs zijn uiterst verslavend. Psychiaters zijn daarvan op de hoogte, hetgeen de misdaad nog groter maakt.

Don Simpson, één van Hollywood's meest succesvolle producenten (*Top Gun*, *Flashdance*, *Beverly Hills Cop* en *The Rock*) was een tragisch voorbeeld van psychiatrische onverantwoordelijkheid. Hij

kreeg psychiatrische drugs voorgeschreven om af te kicken van de straatdrugs, de ene verslavende chemische substantie werd eenvoudig door een andere vervangen. Op 19 januari 1996 werd Simpson dood in zijn huis aangetroffen, gestorven aan een fikse overdosis. De politie vond 80 flessen met de voorgeschreven drugs in zijn huis. Bij de lijkschouwing werd vastgesteld dat een cocktail van cocaïne en voorgeschreven stimulerende middelen, antidepressiva, pijnstillers en kalmerende middelen hem een hartstilstand hadden bezorgd.⁵³

De voormalige zanger van *Three Dog Night*, Chuck Negron, die hetzelfde vervangingsprogramma had gevolgd als

President John F. Kennedy, Elizabeth Taylor, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger, Anthony Quinn en Tennessee Williams werden allemaal onderworpen aan psychiater Max Jacobson's bewustzijnsveranderende drug mix, waarbij sommigen werd verteld dat de gevaarlijke mix van amfetaminen een “vitamine shot” was.

Drugspanychiater voor beroemdheden

Jarenlang heeft de New Yorkse psychiater Max Jacobson ("Dr. Feelgood") amfetaminen en andere psychiatrische drugs in de aderen gespoten van de meest gevierde artiesten, schrijvers en politici van Amerika, waaronder Eddy Fisher, Anthony Quinn en Elizabeth Taylor. Hij was gespecialiseerd in het voorschrijven en toedienen van amfetaminen, niet om "stoornissen" te behandelen, maar om het moreel van gezonde patiënten op te vijzelen. De beroemdste van zijn patiënten waren President John F. Kennedy en zijn vrouw Jacqueline Kennedy. Jacobson schepte tegen iedereen die het maar wilde weten op dat de Kennedys hem een dasspeld hadden gegeven uit dankbaarheid, en vertelde iedereen: "Ik reisde met de Kennedys. Ik heb de Kennedys behandeld. Jack Kennedy. Jacqueline Kennedy. Ze hadden het nooit gered zonder mij".⁶²

Debbie Reynolds die getrouwd was met Fisher ten tijde van zijn "behandeling" bij Jacobson, gaf hem de bijnaam "Dr. Naald". Ronald K. Siegel, een farmacoloog van de UCLA die methamfetamines heeft bestudeerd, een onderdeel van de drugscocktail van Jacobson, zei dat het aanvankelijk "gevoelens van euforie, energie en zelfvertrouwen" geeft. Voortgezet gebruik leidt tot depressies, slaperigheid en gewenning aan de drug, waardoor een zwaarder gebruik wordt gestimuleerd.

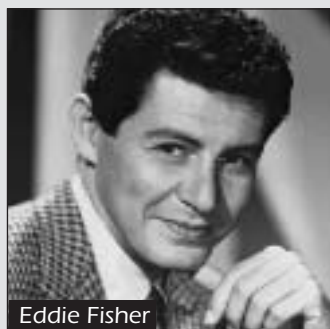
John F. Kennedy

Elizabeth Taylor

Anthony Quinn

Eddie Fisher

Simpson, en die evenmin zijn verslaving kwijt kon raken zei: "Ze stuurden me weer de straat op, maar nu met andere medicatie die legaal was. Op een gegeven moment kwam ik terecht in een sterkere verslaving aan de voorgeschreven spullen dan toen ik mij voor het eerst aanmeldde. In 1993 klaagde het Medische Tuchtcollege in Californië de psychiater die leiding gaf aan dat "afkick" programma, Robert P. Freemont, aan wegens grove nalatigheid en onprofessioneel gedrag vanwege het voorschrijven van veel te grote doseringen drugs en het toedienen van medicatie zonder goede nazorg. Freemont stierf voordat de Raad zijn onderzoek had afgerond."⁵⁴

Op 6 juli 2000 stierf Eric Douglas, de zoon van Kirk Douglas en halfbroer van Michael aan een "acute vergiftiging" door een combinatie van voorgeschreven kalmerende middelen, pijnstillers en alcohol.⁵⁵ De lijkschouwer besliste dat de overdosis een ongeval was, en het verhaal van deze acteur en komiek werd weer een tragisch voorbeeld van de mislukkingen van psychiatrische afkickprogramma's. Een artikel in de *Los Angeles Times* over zijn dood meldde: "Het archief van het Gerechtshof en het Medische Tuchtcollege geven aanwijzingen dat de uiteindelijke dodelijke aftakeling van Douglas het gevolg is geweest van de behandeling door een psychiater wiens vergunning sindsdien is ingetrokken door het Medische Tuchtcollege van Californië." In 2001 klaagde Douglas de psychiater William O. Leader aan, die Eric tussen 1997 en 1999 had behandeld. In de aanklacht stond dat Leader doseringen voorschreef van psychiatrische drugs die Douglas zodanig onbekwaam maakten dat hij niet meer voor zichzelf kon zorgen en hij tweemaal bijna om het leven kwam. Volgens de documenten van het gerechtshof schreef Leader ook drugs voor over de telefoon zonder Douglas zelfs maar te zien. De zaak werd buiten het gerechtshof geschikt in mei 2004.⁵⁶

Hoewel de psychiatrie op misleidende wijze een vals wetenschappelijk beeld naar buiten brengt en - zonder een greintje bewijs - claimt dat "biochemische onevenwichtigheden in de hersenen" geestelijke stoornissen en verslaving veroorzaken, wil de psychiatrie niets anders dan iemands leven onder controle houden en manipuleren.

Denk maar eens aan de woorden van psychiater Nathan Kline en zijn aanhang in 1967, toen ze de psychotrope toekomst van de samenleving in kaart brachten voor het jaar 2000: "Diegenen onder ons die in dit gebied werkzaam zijn zien een ontwikkelingspotentieel voor een vrijwel totale controle over de menselijke emotionele status, geestelijk functioneren en de wil om actie te ondernemen. Die menselijke verschijnselen kunnen worden opgeroepen en gestopt of geëlimineerd door het gebruik van verschillende soorten chemische stoffen. Wat wij heden ten dage met onze wetenschap kunnen produceren zal de hele samenleving beroeren."⁵⁷

Ze hebben de samenleving inderdaad beïnvloed.

Komiek Eric Douglas, zoon van Kirk Douglas, vecht tegen drugsverslavingsproblemen maar werd uiteindelijk geveeld door een krachtige combinatie van bewustzijnsveranderende drugs en alcohol die de dood tot gevolg had.

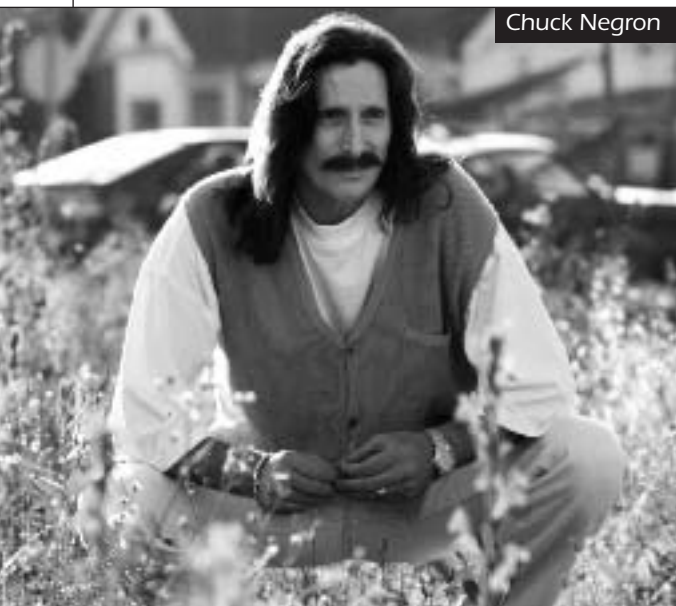

Eric en Kirk Douglas

Miljoenen mensen gebruiken nu bewustzijnsveranderende psychiatrische drugs. Psychiaters schrijven ze voor, waarbij de gevaarlijke bijverschijnselen en verslavende werking opzettelijk worden genegeerd, en ze het algemene publiek "beklagenswaardig onwetend houden over de gevaren".⁵⁹

Stevie Nicks, de onovertroffen leadzangeres van *Fleetwood Mac* is hier een voorbeeld van. In 2001 bracht ze weer een nieuw solo album uit, haar eerste sinds 1993. Ze gaf ook openlijk verklaringen over de reden dat ze 8 jaar lang uit de muziekwereld was weggebleven: ze was verslaafd geweest aan het kalmerend middel Klonopine, voorgeschreven door een psychiater. "Ik was net gestopt met cocaïne", vertelde ze *Entertainment Weekly*, "Het was zo'n beetje anderhalve maand later en het ging best goed met me, niets aan de hand. Om mijn omgeving niet tegen de haren in te strijken ging ik naar een psychiater. Dat was een verkeerde beslissing.... Het was verschrikkelijk dat ik het kantoor van een psychiater binnen kon gaan en dat ze mij aan die medicatie konden zetten die bijna mijn carrière heeft verwoest, bijna mij zelf heeft vernietigd en bijna mijn ouders kapot heeft gemaakt – ze waren mij namelijk al die jaren kwijt...."⁶⁰ In een ander interview zei ze: "Mijn creatieve vermogen verdween. Ik werd wat ik de "wat doet het ertoe" persoonlijkheid noem. Niets kon mij nog wat schelen."⁶¹

Maar als de cocaïneverslaving al een nachtmerrie was, dat was nog niets vergeleken bij de ontwenningverschijnselen van die psychiatrische drug. Klonopine behoort tot een groep

Chuck Negron

Stevie Nicks (midden) met Fleetwood Mac

Het was verschrikkelijk dat ik het kantoor van een psychiater binnen kon gaan en dat ze mij aan die medicatie konden zetten die bijna mijn carrière heeft verwoest, bijna mij zelf heeft vernietigd en bijna mijn ouders kapot heeft gemaakt – ze waren mij namelijk al die jaren kwijt....".

— Stevie Nicks, zangeres van Fleetwood Mac, over verslaving aan kalmerende middelen.

kalmerende middelen die benzodiazepinen worden genoemd. Medische onderzoeken hebben aangetoond dat die binnen 14 dagen al verslavend kunnen zijn. Volgens medisch advies moet iemand daar heel langzaam van afkicken. Stevie Nicks sprak over de enorme moeilijkheden die ze had ondervonden om af te kicken van de Klonopine: "Ik ben degene die zich realiseerde dat die drug mij kapot aan het maken was. Ik lag daar in het afkickcentrum 45 dagen lang ziek te zijn, echt heel erg ziek. En ik zag hele generaties drugsverslaafden binnenkomen en weer weggaan. Je weet wel, de heroïnemensen, 12 dagen...en dan waren ze weer weg. En ik lag daar nog steeds."⁶²

Psychiatrische drugs helpen iemand niet om meer creatieve vermogens te ontwikkelen of om meer kennis te verkrijgen over het leven of het verstand; ze stellen iemand ook niet in staat om zijn of haar problemen op te lossen. Misschien laten ze iemand geloven dat zijn problemen verholpen zijn, dat hij er beter aan toe is, maar het enige dat er is gebeurd, is dat hij minder bewust is gemaakt, alles minder onder controle heeft. Het oorspronkelijke probleem zit er nog steeds, onopgelost.

Toch zijn die drugs zo algemeen geaccepteerd en heeft de psychiatrie zichzelf zo agressief op de markt geplaatst als een tak van de geneeskunde, dat ze nu pretenderen medicijnen voor te schrijven en niet de levensgevaarlijke stoffen die het in werkelijkheid zijn.

Chuck Negron, zanger van *Three Dog Night*, onderging hetzelfde psychiatrische drugvervangingsprogramma als producer Don Simpson, hij slaagde er niet in om van zijn verslaving af te komen en zei dat de voorgeschreven psychiatrische drugs een "grotere verslaving" produceerden.

DRUGS EN GEWELD en zelfmoord

Op 28 mei 1998 vermoordde Brynn Hartman haar man, de komiek Phil Hartman, bekend wegens zijn werk aan populaire TV shows als Saturday Night Live, The Simpsons en Third Rock From the Sun, voordat ze zichzelf van het leven beroofde. Ze had een Selective Serotonin Reuptake Inhibitor (SSRI) antidepressivum ingenomen, dat de lijkschouwer in haar lichaam vond tezamen met alcohol en cocaïne. Bij de aanklacht die in 1999 door de executeur testamentair van de Hartmans werd ingediend werd er gesteld dat de psychiater Arthur Sorosky uit Los Angeles, mevr. Hartman monsters had gegeven van dat antidepressivum in maart van dat jaar en dat ze in de weken voor de schietpartij aan haar vrienden had verteld dat er bijwerkingen waren die haar het gevoel gaven... "alsof ze uit haar vel zou springen". Er werd verder gesteld dat ze vier dagen ervoor contact had gezocht met de psychiater voor hulp en dat hij alleen maar had voorgesteld om de dosis te halveren. In de rechtszaak die door de familieleden werd aangespannen werd een schikking getroffen.⁶³

Dr. Joseph Glenmullen van de Harvard Medical School en de schrijver van Prozac Backlash zegt dat mensen die SSRI's gebruiken "erg overstuur" kunnen raken....Ze voelen alsof ze uit hun vel moeten springen. De prikkelbaarheid en impulsiviteit kan mensen zelfmoordneigingen of moordneigingen geven".⁶⁴

In maart 2004 waarschuwde de Amerikaanse Food and Drug Administration (FDA) in haar Advies voor de Volksgezondheid dat er: "Ongerustheid, agitatie, paniekaanvallen, slapeloosheid, prikkelbaar-

heid, vijandigheid, impulsiviteit, akathisia (ernstige rusteloosheid die geweld veroorzaakt), hypomanie en manie zijn gerapporteerd bij volwassen en jeugdige patiënten die met SSRI antidepressiva werden behandeld....⁶⁵

Zes maanden later deed een adviescommissie van de FDA de aanbeveling dat er een "waarschuwingsticker" duidelijk zichtbaar op SSRI verpakkingen moet worden geplakt die waarschuwt voor het risico op zelfmoord. Dit zal de neiging van de drug om suïcidaal gedrag te veroorzaken feitelijk niet verminderen en het aantal sterfgevallen ook niet.

Dr. David Healy, directeur van Departement van Psychologische Geneeskunde uit Noord Wales, die een uitgebreid onderzoek heeft verricht op SSRI's, concludeert: "Wat heel erg duidelijk is geworden, is dat mensen wel degelijk vijandig worden van die drugs".⁶⁶

Het tijdschrift de Washington Times Insight vermeldde over de schietpartij op een middelbare school te Columbia: "Hoewel men geschokt was over die bizarre schietpartijen in scholen, hebben maar weinig Amerikanen opgemerkt hoeveel van de daders deel uitmaken van de 6 miljoen kinderen die nu aan de psychotrope drugs zijn".⁶⁷ Hun aanvoerder, Eric

Drie dagen voordat ze haar echtgenoot, komiek Phil Hartman, vermoordde, vertelde Brynn Hartman aan vrienden dat de bijwerkingen van antidepressiva haar het gevoel gaven...alsof ze uit haar vel ging springen". Dr. Joseph Glenmullen bevestigt deze bijwerking, en voegt toe dat de prikkelbaarheid en impulsiviteit mensen zelfmoordneigingen of moordneigingen kan geven".

Harris, had een antidepressivum genomen met onder meer manie, prikkelbaarheid, agressie en vijandigheid als bijwerking.⁶⁸ Manie kan bij mensen "bizarre, grootse, en uiterst gedetailleerd uitgewerkte vernietigingsplannen" teweegbrengen, waaronder massamoord... vol-

gens de rapporten van de psychiaters zelf.⁶⁹

In 1998 pleegde de zanger van de Australische popgroep INXS, Michael Hutchence, zelfmoord, nadat hij een combinatie van alcohol en een antidepressivum had genomen dat suïcidaal en gewelddadig gedrag veroorzaakte. De lijkschouwer verklaarde dat Hutchence "zich had opgehangen aan zijn eigen riem, dat de gesp was afgebroken en zijn lichaam op de vloer was gevonden, knielend naar de deur".

De gitarist van INXS Tim Farris vertelde de media: "Ik kan het Michael niet kwalijk nemen...ik denk dat de wereld heel erg moet oppassen voor het innemen van antidepressiva... mensen zouden beter moeten weten en zoiets niet in hun lichaam moeten stoppen..."⁷⁰

In 1997 werd zanger en componist Elliot Smith genomineerd voor een Oscar voor het beste originele liedje, "Miss Misery", wat deel uitmaakte van de film Good Will Hunting. Hij produceerde nog twee CD's en was bezig aan een derde toen hij op 21 oktober 2003 dood werd aangetroffen, hij had zichzelf in de borst gestoken. Een psychiater uit Los Angeles had Smith behandeld voor het gebruik van alcohol en drugs. De lijkschouwer vond "sporen

van voorgeschreven antidepressiva en medicatie tegen ADHD in zijn lichaam, o.a. clonazepam, mirtazapine, atomoxetine en amfetamine...⁷¹

Acteur Spaulding Gray werd beroemd in 1987 voor zijn monoloog in de film *Swimming to Cambodia*. Hij speelde ook de hoofdrol op Broadway in *The Best Man* van Gore Vidal. Het grootste deel van zijn leven had hij te kampen met een verkeerde diagnose van "erfelijke depressie" ondanks het feit dat er geen wetenschappelijk bewijs is dat depressie genetisch of erfelijk is.

In 2001 kreeg Gray een zwaar auto ongeluk en had hij 31 maanden nodig om te revalideren. Ondanks het feit dat hij, volgens zijn vrienden, leed aan een schedelbasisfractuur en lichamelijk letsel, was de diagnose van de psychiaters een depressie en schreven ze hem een cocktail van psychotrope drugs voor. Als gevolg van de mislukte behandeling volgden de onvermijdelijke opnamen in inrichtingen en tevens de zelfmoordpogingen. Zijn vrouw, Kathie Russo, zei over de therapeuten: "Ze wijdden allemaal zo'n tien minuten aan hem om hem dan weer op weg te sturen". Omdat nieuwe psychiatrische drugs en therapieën faalden, zette de neerwaartse spiraal zich voort. "Hij heeft alles gehad wat je maar kunt bedenken: antidepressiva, antipsychotica. Hij was aan de Depakote toen hij voor het eerst probeerde van een brug te springen. Hij zat op zo'n hoge dosis dat hij niet meer beseftte wat hij deed".⁷²

"Hij was iemand die nog nooit van zijn leven antidepressiva had genomen", zei ze, "en nu nam hij iedere morgen een cocktail van vijf verschillende pillen...hij had het opgegeven. Hij zei gewoon: 'Niets werkt nog'."

Op 10 januari 2004 verliet Gray zijn huis en gezin met drie kinderen en keerde nooit meer terug. Op 7 maart werd zijn lichaam gevonden in de East River in New York; kennelijk had hij zelfmoord gepleegd.⁷³

Psychiaters zijn wel degelijk op de hoogte van het verband tussen psychiatrische drugs, geweld en zelfmoord. Maar het voorschrijven van die drugs is duidelijk veel te goede handel en veel te lucratief om er mee te stoppen – zelfs niet om wat levens te beschermen of te redden.

Andere schadelijke effecten van drugs

In de film *A Beautiful Mind*, wordt Nobelprijs winnaar John Nash afgebeeld als iemand die zich verlaat op de laatste nieuwe drugs om niet terug te vallen op zijn "schizofrenie". Dat is een verzinsel van Hollywood, en Nash zelf heeft het portret dat de film van hem afschildert over het innemen van de nieuwste antipsychotische middelen tegengesproken op het moment dat hij de Nobelprijs had gewonnen. In feite had Nash al 24 jaar lang geen psychiatrische drugs meer genomen en was hij op een natuurlijke manier hersteld van zijn verwarde staat.

Lichte kalmerende midelen of benzodiazepinen kunnen lethargie, zweverigheid, verwarring, nervositeit,

seksuele problemen, hallucinaties, nachtmerries, ernstige depressies, extreme rusteloosheid, slapeloosheid, misselijkheid en spiertrillingen veroorzaken. Epileptische aanvallen en de dood zijn het gevolg geweest van het plotseling stoppen met het gebruiken van lichte kalmerende middelen. Daarom is het belangrijk om nooit plotseling te stoppen zonder begeleiding van een arts, zelfs als de drugs slechts een paar weken lang zijn gebruikt.

Zware kalmerende middelen, antipsychotica, ook wel "neuroleptica" (op de zenuwen werkend) genoemd, veroorzaken regelmatig moeilijkheden met denken, slechte concentratie, nachtmerries, emotieloosheid, depressies, wanhoop en impotentie. Lichamelijk kunnen ze tardive dyskinesia veroorzaken, plotselinge, oncontroleerbare, pijnlijke spierkrampen en spasma's, krunkelen, wriemelen, draaien en grimassen maken, vooral van de benen, het gezicht, de mond en de tong, waardoor iemand afzichtelijke bekken trekt. Ze produceren ook akathisia, een ernstige rusteloosheid waardoor volgens studies agitatie en psychose veroorzaakt kunnen worden. Een mogelijk dodelijke uitwerking is "Neuroleptic Malignant Syndrome", met onder meer verstijving, een veranderde geestelijke staat, onregelmatige hartslag en bloeddruk- en hartproblemen. En als dat nog niet genoeg is, kan er ook nog verborgen afsterving van de kransaderen optreden, "wat een van de ernstigste bedreigingen is van het

langdurig gebruiken van drugs", zo schreven William H. Philpott, arts, en Dr. Dwight K. Kalita, in *Brain Allergies*.⁷⁴

Nieuwe antipsychotica: één op de 145 patiënten die deelnamen aan de klinische testen op vier nieuwe antipsychotische drugs stierf; die sterfgevallen werden echter

nooit vermeld in de wetenschappelijke literatuur.⁷⁵ Zesendertig patiënten die verbonden waren aan die klinische testen pleegden zelfmoord.⁷⁶ Andere ernstige bijwerkingen zijn onder andere: blindheid, dodelijke bloedstolsels, hart-ritmestoornissen, zonnesteek, gezwollen en druppelende borsten, impotentie en seksuele disfunctie, bloedingstoornissen, pijnlijke huiduitslag, toevallen, miskramen, extreme innerlijke onrust en overlijden door het uitvallen van de lever.

Gezien de gevaarlijke bijwerkingen zou niemand zomaar mogen stoppen met psychiatrische drugs zonder het advies en de hulp van een kundige niet-psychiatrische arts.

In de academy award-winnende film, A Beautiful Mind, over Nobel Prijs winnaar John Nash, werd de voornaamste reden voor herstel van "schizofrenie" genegeerd – zijn weigering om door te gaan met het nemen van psychiatrische drugs. Nash had al 24 jaar lang geen psychiatrische drugs meer genomen en herstelde op natuurlijke wijze van zijn verwarde toestand.

LSD VERNIETIGT CREATIVITEIT

Oscar Janiger

psychedelische ervaring kon veroorzaken, die gekenmerkt werd door intense angst tot een punt van paniek, paranoïde achterdocht of grootheidswaanzin, toxische verwarring en depersonalisatie" en al die verschijnselen konden "van een krachtige omvang" zijn.⁷⁸

LSD veroorzaakte precies die "krankzinnigheid" waarvan de psychiaters beweerden dat ze die konden genezen. Brian Wilson van de Beach Boys, Jimi Hendrix en vele anderen zagen hun leven en carrière kapot gaan onder druk van die waandenkbeelden en de daarmee gepaard gaande depersonalisatie.

Brian Wilson — The Beach Boys

Brian Wilson en de Beach Boys veroverden in de zestiger jaren Amerika en de rest van de wereld met hun unieke geluid en met hun wereldhits als "California Girls", "Good Vibrations" en "Surfin' USA". Op 23 jarige leeftijd, in 1965, nam Brian voor het eerst pure LSD. Die drug zou zijn leven een verkeerde wending geven. Zoals hij schreef: "Mijn leven thuis was rumoerig. Marilyn,

mijn vrouw, klaagde dat de LSD mij had veranderd... Toen zag ik dat niet zo, maar ze had gelijk. De verandering kwam geleidelijk. Net als een trage allergische reactie. Ik ging later naar bed. Ik leed aan steeds langere en diepere onvoorspelbare gemoedsveranderingen, het ene moment zat ik te huilen en het andere zat ik hysterisch te lachen zonder enige aanleiding. Ik at enorme hoeveelheden zoetigheid. Ik weigerde om mij vriendelijk te gedragen". Wilson trok zich terug van de tournees van de Beach Boys en beperkte zich tot het schrijven van songs. Eugene Landy, een klinisch psycholoog en een vermaarde "pionier" in het behandelen van drugsgebruik, werd in 1976 gecontracteerd om Wilson te behandelen. Zijn omstreken voorwaarde was dat hij "volledige therapeutische zeggenschap zou hebben over de patiënt en zijn omgeving".⁷⁹ Hij schreef Wilson psychotrope drugs voor, onder andere kalmerende middelen.

Die controle was teveel voor de andere leden van de Beach Boys, die Landy ontsloegen. Maar Wilsons verslaving aan drugs bleef zijn leven verwoesten. Landy werd opnieuw ingehuurd nadat Brian een overdosis had genomen van een

Na de ontdekking van LSD in 1943, was psychiater Werner Stoll een van de eersten die in kaart bracht hoe deze drug kon worden gebruikt voor psychologische controle. Samen met psychiater Oscar Janiger, brachten ze honderden artiesten en beroemdheden aan de drug, wetende dat LSD een psychose kon oproepen. LSD werd een "feest favoriet".

Nadat LSD werd ontdekt in 1943, was psychiater Werner Stoll een van de eersten die onderzochten en in kaart brachten hoe die drug gebruikt kon worden voor psychologische controle. Dit werd enthousiast ontvangen door andere psychiaters in de vijftiger jaren. LSD

werd door de psychiatrie gebruikt om het idee te promoten dat het leven verbeterd kon worden door het gebruik van "recreatieve psychotrope drugs". In werkelijkheid is het zo dat alle psychiatrische drugs uiteindelijk op de illegale markt zijn beland.

Psychiater Dr. Oscar Janiger verleidde honderden schrijvers, musici, acteurs en filmmakers ertoe om LSD te nemen met beloften van "levendige esthetische waarnemingen" en "een grotere waardering voor de kunst". Die mensen waren in staat om de waarden en trends in de samenleving sterk te beïnvloeden. Als gevolg van dergelijke introducties werd LSD een favoriete drug in de artistieke wereld en van daaruit in de gehele samenleving. Tegen de tijd van de turbulente zestiger jaren was LSD het symbool geworden van de New Age manier van denken en leven.⁷⁷

De media schreven artikelen waarin het gebruik van LSD werd aangemoedigd, in het bijzonder het blad LIFE, waarvan de uitgever Henry Luce zelf LSD nam. Toch toonden medische studies al snel aan dat die drug een "psychotische

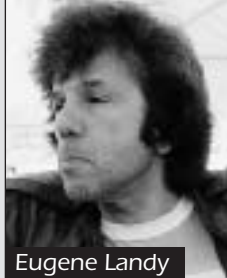
Psychiater Dr. Oscar Janiger verleidde honderden schrijvers, musici, acteurs en filmmakers ertoe om LSD te nemen met beloften van "levendige esthetische waarnemingen" en "een grotere waardering voor de kunst". Tegen de tijd van de turbulente 60-er jaren was LSD het symbool geworden van de New Age manier van denken en leven. LSD veroorzaakte precies die "krankzinnigheid" waarvan de psychiaters beweerden dat ze die konden genezen.

combinatie van sterke drank, cocaïne en bewustzijnsveranderende pillen. In januari 1983 stond Landy erop dat hij volledige controle zou krijgen over alle aspecten van Brians leven – en vroeg daar bijna een half miljoen dollar voor. Twee jaar later gaf Carl Wilson in uiterste nood 25% van hun auteursrechten weg om de kosten te dekken voor het voortzetten van het programma, toen Landy nog meer geld ging vragen. Uiteindelijk realiseerde Wilson zichzelf dat hij "... een verdomde gevangene was... ik heb geen hoop op ontsnapping". Een oude vriend, Gary Usher, gaf Landy aan bij de openbare aanklager. In februari 1988 klaagde het Medische Tuchtcollege van Californië Landy aan wegens het overtreden van de beroepsethiek en voor onbevoegd handelen. Landy deed vrijwillig afstand van zijn bevoegdheid voor twee jaar. Toen hij in 1992 een verzoek indiende voor een hernieuwde bevoegdheid werd die door het College geweigerd.⁸⁰

In tegenstelling tot de meeste verhalen over psychiatrische en psychologische mishandeling heeft de geniale artiest Brian Wilson zich weten te herstellen met de liefhebbende steun van gezin en vrienden en is hij weer liedjes aan het schrijven en opnemen.

Del Shannon: 1934–1990

"Zijn stem is als een sirene", zei Mike Campbell, sologitarist bij Tom Petty. "Er is maar één stem die zo'n geluid kan voortbrengen en dat is die van Del Shannon".

Eugene Landy

The Beach Boys

Brian Wilson

Die stem is nu het zwijgen opgelegd. Del Shannon, zijn echte naam was Charles Westover, was in Amerika een poplegende in de zestiger jaren met tophits als "Runaway", "Keep Searching (We'll Follow The Sun)", "Little Town Flirt" en "Do You Want To Dance?" Shannon leerde zichzelf gitaar spelen op 13-jarige leeftijd door te luisteren naar Countryzangers op de radio. Toen hij 27 was schreef hij de vernieuwende song "Runaway", op 21 januari 1961 nam hij dat nummer op en op 1 april stond het nummer 1. Die song werd nummer 1 in 21 andere landen, en meer dan 200 artiesten, waaronder Elvis Presley en Bonni Raitt maakten er coversversies van.⁸¹

Na zijn eerste successen veranderde de smaak voor muziek en ging Shannons carrière achteruit in Amerika, alhoewel hij nog steeds succes had in Engeland. Tegen 1990 was hij goed op weg om een come-back te maken. In tegenstelling tot andere artiesten organiseerde Shannon al zijn shows zelf, wat hem heel wat stress moet hebben opgeleverd als je bedenkt dat hij bezig was een tournee door Europa te plannen. Om die stress aan te kunnen werd hij verwezen naar een psychiater die hem een antidepressivum voorschreef, waarvan bekend was dat het zelfmoordneigingen veroorzaakt.

Op 8 februari 1990 schoot Charles Westover zich door zijn hoofd met een .22 kaliber geweer. Met hem stierven de hoop, de dromen en de creativiteit van Del Shannon. Volgens zijn vrouw Leanne was haar man een goed geïnformeerde en lichamelijk gezonde man en vader, die op gewelddadige wijze om het leven kwam nadat hij slechts 15 dagen Prozac had geslikt.⁸²

Mijn man was "een goed geïnformeerde en lichamelijk gezonde man en vader, die op gewelddadige wijze om het leven kwam nadat hij slechts 15 dagen Prozac had geslikt".

— Leanne Westover, vrouw van Del Shannon

Het leven van Brian Wilson, een van Amerika's beste liedjesschrijvers van de Beach Boys ("California Girls", "Good Vibrations" en "Surfin' USA") werd allereerst ontkracht door LSD. Daarna werd hij onderworpen aan krachtige en verslavende bewustzijnsveranderende drugs in de handen van klinisch psycholoog Eugene Landy. Landy gebruikte de drugs om Wilson's leven te manipuleren totdat vrienden en familie de psycholoog aangaven bij de autoriteiten, zodat hij genoodzaakt was zijn bevoegdheid tot praktiseren vrijwillig op te geven.

KURT COBAIN

1967–1994

Mensen over de hele wereld waren geschokt door de plotselinge en schokkende zelfmoord van Kurt Cobain in 1994. Hij werd alom geprezen als de “John Lennon van zijn generatie”, maar Cobains naam stond ook voor desillusie en ellende – hij had gesproken over zelfmoord en ook zijn teksten gingen daarover. Hij was de “dichter van de pijn”. Toch bleef de vraag spoken: Waarom?

Cobain was al lange tijd het slachtoffer van “hulp” in psychiatrische stijl, waarbij de oplossingen net zo hopeloos zijn als de situaties die ze voortdurend niet kunnen oplossen. De waarheid is dat vanaf de tijd dat hij naar school ging degenen die Cobain als hyperactief hadden bestempeld hem in een chemische dwangbuis hadden gestopt. Cobain was een energiek kind met talent en creatief vermogen en hij hield ervan om Beatlesongs te zingen en te tekenen, en zo behoorde hij tot een generatie kinderen, die sinds de 60-er en 70-er jaren blootgesteld zijn geweest aan verslavende, bewustzijnsveranderende drugs onder het mom van “hulp bij het leren”.

Cobain was een Ritalin-kind.

Maar wat betekent dat dan? Wat is hyperactiviteit? En wat is Ritalin precies?

Kinderneuroloog Dr. Fred Baughman Jr. zegt dat hyperactiviteit een “illusie is, een slimmigheidje en oplichterij.”⁸³ Zonder enig wetenschappelijk bewijsmateriaal claimen psychiaters dat de symptomen van deze “stoornis” o.a. inhouden: wriemelt vaak met zijn handen of voeten, kronkelt in zijn stoel; verlaat in de klas zijn stoel vaak, heeft moeite met spelen, of om rustig mee te doen met ontspanningsactiviteiten, is vaak “in de weer” en praat vaak overvloedig.⁸⁴

Ritalin is een drug die lijkt op amfetamine en die volgens zeggen bij kinderen werkt als een kalmerend middel. Het is een drug van dezelfde zwaarte als opium, cocaïne en morfine.⁸⁵ Uiterst verslavend en de ontwenning kan zelfmoord tot gevolg hebben.⁸⁶ Bijwerkingen zijn: gebrek aan eetlust, vermageren, slecht in slaap kunnen komen, hartkloppingen, duizeligheid, pijn in de gewrichten, misselijkheid, pijn in de borst, hallucinaties en het

Tegen de tijd dat hij beroemd was, was Kurt Cobain al een langdurig slachtoffer van psychiatrische “hulp”. Hij had als kind Ritalin voorgeschreven gekregen voor “hyperactiviteit”, een “toestand” die vele artsen beschrijven als zijnde symptomatisch voor een creatief genie dat verveeld is geraakt door het school curriculum. De drug is sterker dan cocaïne en kan volgens medische studies de gebruiker vatbaar maken voor een latere cocaïneverslaving.

kan bizar en abnormaal gedrag bevorderen.⁸⁷ Het is sterker dat cocaïne en medische studies hebben aangetoond dat het een kind op latere leeftijd kan aanzetten tot het gebruiken daarvan.

Bij Cobain hield het hem wakker. Als gevolg daarvan werden hem slaapmiddelen voorgeschreven om dat effect tegen te gaan.⁸⁸ Ondanks het feit dat de psychiaters claimen dat stimulerende middelen een kind helpen bij het studeren, bleef Cobain een povere leerling en maakte hij zijn middelbare school niet af.

Na jaren van verslavende voorgeschreven drugs was de stap naar straatdrugs gemakkelijk. Cobains gevecht tegen de heroïneverslaving zou alom bekend worden, omdat hij herhaaldelijk zonder succes probeerde om van zijn verslaving af te komen.

Daar kwamen nog de complicaties bij van chronische kwalen die hem zijn hele leven dwars zaten – waaronder een vergroeiing van zijn rug die werd verergerd door het gewicht van de gitaar om zijn nek en een “brandend, misselijk gevoel” in zijn maag dat hem vaak aanzetten tot gevoelens van zelfmoord.⁸⁹ Pijn in de maagstreek is een bijwerking van Ritalin. Cobain gebruikte heroïne omdat dat het “het vuur in zijn buik bluste”.

Cobains probleem met drugs kwam in een kritieke fase. Vertwijfeld lieten zijn vrouw Courtney Love en diverse vrienden hem opnemen in een psychiatrisch afkickcentrum. Zesendertig uur na zijn opname vluchtte hij weg van het programma en maakte hij een eind aan zijn leven in een klein kamertje boven zijn garage in een rustige buurt van Seattle, door zich door het hoofd te schieten. Heroïne en het verslavende psychiatrische kalmerende middel Valium werden in zijn bloed aangetroffen.

In zijn afscheidsbrief gaf hij aan wat hem tot dat fatale besluit had gedreven – namelijk de maagpijn die hem jarenlang had achtervolgd en de kommer en kwel over zijn muziek, waarover hij schreef: “ik ben de passie ervoor verloren”.⁹⁰ Chemisch tot nul teruggebracht was de muziek verdwenen en daarmee was Kurt Cobain beroofd van zijn hoofdreden om te bestaan.

BELANGRIJKE FEITEN

1 De artiest is belangrijker dan de materialistische en autoritaire “wetenschap” van de psychiater, die het creatieve verstand kan afstompen door het herdifiniëren als “krankzinnigheid”.

2 Gewoonlijk is de persoon die de grove, radicale algemeenheden over een ander vertelt degene die bang is te bezwijken als anderen sterk, slim of succesvol worden.

3 Psychiaters negeren wat medische experts al jaren zeggen; volgens een Canadese studie bestaat er bijvoorbeeld “geen psychiatrisch symptoom dat niet veroorzaakt of verergd kan worden door verschillende lichamelijke ziekten”.

4 Mensen in wanhopige omstandigheden moeten juiste en effectieve zorg krijgen. Goede medische aandacht, goede voeding en een gezonde, veilige omgeving zullen wonderen doen voor zo iemand.

De hele activiteit van de psychiatrie met haar drugs en shocks verkracht individuen. De ware artiest, zoals de onnavolgbare Judy Garland, inspireert de schoonheid in ons allemaal. Psychiatrie en psychologie ontkennen haar.

HOOFDSTUK ZES

De wereld heeft creatieve mensen nodig

De wereld heeft haar artiesten nodig. De dood van Judy Garland en Marilyn Monroe was te voorkomen geweest. De zelfmoord van Michael Hutchence, Kurt Cobain en Del Shannon had vermeden kunnen worden. En toch blijven dit soort tragedies zich nog steeds voltrekken omdat men niet op de hoogte is van de methoden, de middelen en de drijfveren van de psychiatrie en psychologie.

Iemand die in de publieke belangstelling staat, zal ook negatieve belangstelling trekken. Het is waarschijnlijk dat er bepaalde mensen het leven van zo'n artiest binnendringen om dan op verschillende manieren te profiteren van zijn energie en creativiteit als artiest – als een parasiet. Daaronder vallen ook de "vriend" of criticus die in

het geheim het werk van de artiest of hemzelf ziet als iets dat onderuit gehaald moet worden; de "redacteur" die de schrijver vertelt dat zijn interpunctie niet juist is. De "vriend" die het advies geeft "Je werkt *veel te hard*, waarom doe je het niet wat kalmer aan?", de regisseur die als commentaar geeft op een scène die je net op je allerbest gespeeld hebt "Kunnen we het nu nog eens overdoen, maar probeer deze keer eens te acteren voor de verandering!"

Als een artiest zich in een dergelijke situatie bevindt, dan zou hij de "hulp" die hem dan wordt aangeboden met wantrouwen moeten bekijken. Als men de levens van veel artiesten die tragisch aan hun einde kwamen met elkaar vergelijkt, dan zien we overeenkomsten – faalangst, naïviteit ten aanzien van een gemanipuleerde carrière, de stress van de concurrentie, lichamelijke problemen,

enzovoorts. De rode draad door veel van die verhalen is dat de hulp die al die artiesten accepteerden verraad was. Die valse "hulp" heette psychiatrie en psychologie.

Hoewel de psychiatrie zich hult in pseudo-wetenschappelijk jargon, is het een nepwetenschap. Wat ze ook beweren, psychiaters creëren misère op vele manieren.

Als iemand dan vraagt: "Maar wat is dan het alternatief?" dan kunnen we antwoorden: mensen die in uiterste nood verkeren moeten op de juiste manier effectief verzorgd worden zonder psychiatrie. Goede medische zorg, goede voeding, een gezonde, veilige omgeving en

een activiteit die zelfvertrouwen geeft zal veel meer voor iemand in moeilijkheden doen dan het drogeren, shocken en andere psychiatrische mishandelingen.

Gevallen als Vivien Leigh tonen de noodzaak

aan van een juiste medische diagnose en behandeling. Onderzoekers vertellen ons: "Er is geen enkel psychiatrisch symptoom dat niet veroorzaakt of verergerd kan worden door diverse lichamelijke ziekten", zoals bijvoorbeeld Erwin Koranyi rapporteerde in een Canadees onderzoek.⁹¹

Rust en voedsel in een veilige omgeving kunnen enorm helpen.

Dat soort niet-ingrijpende middelen bieden iemand die geestelijk in de knoei zit een echt humane kans om zich er doorheen te slaan.

Een artiest kan een krachtige en hoogst weldadige invloed hebben op de samenleving. Daar staat tegenover dat de samenleving goed hoort te zorgen voor haar artiesten. En artiesten zouden beter voor zichzelf moeten zorgen.

AANBEVELINGEN

Aanbevelingen

- 1** Als jijzelf of iemand die je kent mishandeld is of letsel heeft opgelopen door psychiatrische behandelingen, meld dit dan bij het dichtstbijzijnde CCHR kantoor of stuur ons een e-mail (kijk op onze website); we zullen je helpen op elke manier die ons ter beschikking staat.
- 2** Een belangrijke reden voor het misplaatste vertrouwen van mensen in de “deskundigheid” van de psychiatrie en de psychologie is het diagnostiseren en behandelen van emotioneel verwarde mensen. Mensen in wanhopige omstandigheden moeten echter goede effectieve medische zorg krijgen, geen psychiatrische drugs en shock “therapie”. Goede medische zorg, goede voeding en een gezonde veilige omgeving en activiteiten die het zelfvertrouwen bevorderen zullen meer voor de persoon doen dan de drugs, de shocks en andere psychiatrische gruwelijkheden.
- 3** Als je ooit gedwongen opgenomen wordt in een psychiatrisch afkickcentrum, bel dan onmiddellijk een advocaat. Ga NIET akkoord met de behandeling. Teken niets voor je advocaat er is.
- 4** Niemand zou ooit gedwongen moeten worden om elektroshock behandelingen, psychochirurgie, gedwongen behandelingen of behandelingen met bewustzijnsveranderende drugs te ondergaan. Regeringen zouden dit soort mishandeling in de wet moeten verbieden.
- 5** Het beeld van de vriendelijke psychiater die je advies geeft staat in sterk contrast met de werkelijke gang van zaken in de geestelijke gezondheidszorg. Psychiaters en psychologen geven toe dat ze hun patiënten seksueel misbruiken en hebben hoge percentages drugsmisbruik en zelfmoorden in de beroepsgroep. Ze zijn ook oververtegenwoordigd als het gaat om het plegen van fraude.
- 6** De wetenschappelijke criteria van psychiaters zijn niet wetenschappelijk, ze kunnen niet effectief gebruikt worden om potentieel gevaar of crimineel of ander gedrag te voorspellen. Toch gebruiken de psychiaters deze valse criteria om mensen gedwongen op te nemen of om ze gedwongen te behandelen, zonder toestemming van de patiënt. De archieven van CCHR bevatten duizenden verklaringen van patiënten die gruwelijk mishandeld zijn in de geestelijke gezondheidszorg. Ouders leggen verklaringen af dat ze gedwongen worden om hun kind aan de psychiatrische drugs te zetten omdat de psychiater zegt dat het moet. Tragisch genoeg zijn hun kinderen overleden. De schendingen van mensenrechten door de psychiatrie vinden over de hele wereld plaats. In films en op televisie zou dit gebrek aan wetenschappelijke onderbouwing duidelijk gemaakt moeten worden en er moet aandacht komen voor de potentiële schade die ze aanrichten met hun behandelingen en praktijken.

Citizens Commission on Human Rights International

De Citizens Commission on Human Rights (CCHR) werd in 1969 vanuit de Scientology Kerk opgericht met het doel om psychiatrische schendingen van mensenrechten te onderzoeken en aan de kaak te stellen en om het veld van de geestelijke gezondheidszorg op te schonen. CCHR heeft vandaag de dag meer dan 130 afdelingen in 31 landen. Adviseurs, die Commissarissen genoemd worden, vormen de Adviesraad en deze bestaat uit artsen, advocaten, onderwijskundigen, artiesten, zakenmensen en vertegenwoordigers van burger- en mensenrechtenorganisaties.

CCHR verstrekt geen medisch of juridisch advies, maar werkt wel nauw samen met artsen en ondersteunt medische beroepsbeoefenaars. CCHR houdt zich voornamelijk bezig met het frauduleuze gebruik van subjectieve "diagnoses" die niet op wetenschappelijke of medische feiten gebaseerd zijn. Gebaseerd op deze valse diagnoses rechtvaardigen psychiaters het voorschrijven van schadelijke behandelingen met o.a. bewustzijnsveranderende drugs die het onderliggende probleem van de persoon maskeren en zijn/haar herstel in de weg staan.

Het werk van CCHR sluit aan bij de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van de VN, specifiek op de volgende punten die psychiaters dagelijks overtreden:

Artikel 3: "Een ieder heeft recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon."

Artikel 5: "Niemand zal onderworpen worden aan foltering, noch aan wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing."

Artikel 7: "Allen zijn gelijk voor de wet en hebben zonder onderscheid aanspraak op gelijke bescherming door de wet."

Door de valse diagnoses, stigmatiserende labels, wetten voor gedwongen opnamen en wrede depersonaliserende "behandelingen" van de psychiatrie, worden duizenden mensen geschaad en worden duizenden hun bij geboorte gekregen mensenrechten ontzegd.

CCHR heeft vele honderden hervormingen bewerkstelligd door te getuigen bij openbare hoorzittingen die over psychiatrische mishandelingen gehouden werden en door samen te werken met de media, wetsdienaren en overheidsfunctionarissen.

DOEL VAN DE ORGANISATIE

DE CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS

onderzoekt en onthult schendingen van mensenrechten in de psychiatrie. Ze werkt nauw samen met gelijkgestemde groepen en personen die ook werken aan het opschonen van de geestelijke gezondheidszorg. CCHR zal dit blijven doen tot de schadelijke en gedwongen praktijken van de psychiatrie ophouden te bestaan en mensenrechten en de menselijke waardigheid hersteld zijn voor iedereen.

Dr. Julian Whitaker, Arts
Directeur, Whitaker Wellness Instituut, Californië
Schrijver van *Health & Healing*

"CCHR is de enige non-profit organisatie die specifiek gericht is op de misstanden van psychiaters en de psychiatrische professie. De reden dat dit zo belangrijk is, is dat mensen zich niet realiseren hoe niet-wetenschappelijk de psychiatrische professie is. En niemand realiseert zich hoe gevaarlijk het opklappen van een psychiatrische stoornis en aan de drugs zetten van mensen is geworden. Daarom zijn de inspanningen van CCHR en de successen die ze geboekt hebben een cultureel voordeel van grote waarde."

Dr. Lois Achimovich, MBBS, FRANZCP
Consulerend psychiater in Australië, 2004

"Het is moeilijk te begrijpen voor diegenen die nooit beïnvloed zijn door het psychiatrische systeem hoe groot de wanhoop is die veel mensen voelen wanneer ze zijn opgesloten en gedwongen worden behandeld, met weinig of geen uitzicht op een onafhankelijk onderzoek of juridische interventie.

Middels educatie, verdediging en gemeenschapsacties, heeft CCHR een ware contributie geleverd aan de beweging richting vrijwillige en menselijke betrokkenheid bij de psychisch gestoorde."

David Heatherington
Hoofd-Uitgever, Londen Independent Local Newspapers, Engeland, 2002

"...de lopende campagne van CCHR is... eenvoudigweg ...een fantastisch verhaal! Hoeveel andere regionale kranten hebben voorpagina verhalen over de fouten van psychiaters of hebben grote artikelen over het onderwerp psychiatrische misstanden, fraude en criminaliteit. Independent Local Newspapers is erg verheugd om betrokken te mogen zijn bij deze nobele en belangrijke campagne en ik zal zeker nog vele verhalen plaatsen in de toekomst die zijn geïnspireerd op de inspanningen van CCHR. Ga vooral door met jullie goede werk."

Beverly K. Eakman
Schrijver van *Cloning of the American Mind: Eradicating Morals through Education and Educating for the New World Order*, 2001

"CCHR is de enige organisatie die hard optreedt tegen het psychiatrische kartel. Ze hebben vastgehouden aan de grondwettelijke rechten van individuen op vrijheid van mening en werken onophoudelijk om het recht van alle ouders om het onderwijs en het grootbrengen van hun kinderen te mogen regelen te beschermen."

Voor meer informatie:

CCHR International
6616 Sunset Blvd.
Los Angeles, CA, USA 90028
Tel.: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720
www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

CCHR KANTOREN

CCHR Australië

Citizens Commission on
Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Tel.: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Oostenrijk

Citizens Commission on
Human Rights Austria
(Bürgerkommission für
Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Tel.: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR België

Citizens Commission on
Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
België
Tel.: 324-777-12494

CCHR Canada

Citizens Commission on
Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Tel.: 1-416-971-8555
E-mail:
officemanager@on.aibn.com

CCHR Tsjechië

Obcanská komise za
lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1,
Czech Republic
Tel./Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Denemarken

Citizens Commission on
Human Rights Denmark
(Medborgernes
Menneskerettighedskommission
—MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Tel.: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finland

Citizens Commission on
Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR Frankrijk

Citizens Commission on
Human Rights France
(Commission des Citoyens pour
les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Tel.: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Duitsland

Citizens Commission on
Human Rights Germany—
National Office
(Kommission für Verstöße der
Psychiatrie gegen
Menschenrechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Tel.: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Griekenland

Citizens Commission on
Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Nederland

Citizens Commission on
Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA Amsterdam
Holland
Tel./Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Hongarije

Citizens Commission on
Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Tel.: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Israël

Citizens Commission
on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Tel.: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Italië

Citizens Commission
on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i
Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japan

Citizens Commission on
Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Tel./Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Zwitserland: Lausanne

Citizens Commission
on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour
les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Tel.: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexico

Citizens Commission
on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por
los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail:
protegelasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexico

Citizens Commission on
Human Rights Monterrey,
Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Tel.: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepal

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR Nieuw Zeeland

Citizens Commission on
Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Tel./Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@xtra.co.nz

CCHR Noorwegen

Citizens Commission on
Human Rights Norway
(Medborgernes
menneskerettighets-kommisjon,
MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Rusland

Citizens Commission on
Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Tel.: 7095 518 1100

CCHR Zuid-Afrika

Citizens Commission on
Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Tel.: 27 11 622 2908

CCHR Spanje

Citizens Commission on
Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Zweden

Citizens Commission on
Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga
Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Tel./Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Taiwan

Citizens Commission on
Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Zwitserland: Ticino

Citizens Commission on
Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per
i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR Engeland

Citizens Commission on
Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Tel.: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchruk.org

CCHR Zwitserland: Zürich

Citizens Commission on
Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Tel.: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

REFERENTIES

Referenties

1. Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch* (New York: William Morrow and Company, Inc., 1993), p. 23.
2. John P. Conger, *Jung and Reich: The Body as Shadow* (Berkeley: North Atlantic Books, 1988), p. 40.
3. Peter Gay, *Freud: A Life for Our Time* (New York: W. W. Norton and Co., 1988), pp. 167–68.
4. Krin Gabbard and Glen O. Gabbard, *Psychiatry and the Cinema* (Chicago: University of Chicago Press, 1987), p. xii.
5. *Ibid.*, pp. 47, 53, 55–56.
6. Bud Schulberg, *Moving Pictures: Memories of a Hollywood Prince* (New York: Stein and Day, 1981), p. 155.
7. Hugo Münsterberg, *The Photoplay: A Psychological Study* (New York: D. Appleton and Company, 1916).
8. “Hugo Münsterberg,” compiled by Kyle Harrington, Internet document: <http://www.muskingum.edu/~psychology/psycweb/history/munsterb.htm> (accessed Sep. 1, 1997).
9. *Op. Cit.*, Münsterberg, p. 28.
10. *Ibid.*, pp. 221–222.
11. *Op. Cit.*, Krin Gabbard, p. xviii.
12. *Op. Cit.*, Stephen Farber, pp. 249–50.
13. *Ibid.*, p. 30.
14. *Ibid.*, p. 117.
15. *Ibid.*, p. 124, 126.
16. Toby Burwell, et al, *Psychiatrists: The Men Behind Hitler* (Freedom Publishing, Los Angeles, 1995).
17. *Ibid.*
18. “Selling Murder, The Killing Films of the Third Reich,” Discovery Channel, USA, 1995.
19. *Ibid.*
20. Donald Spoto, *Marilyn Monroe: The Biography* (New York: Harpers Collins Publishers, 1993), pp.305, 315, 427, 428, 456, 566–569, 573–586, 677–82; *Op. cit.*, Steven Farber and Marc Green, p. 104.
21. Margaret A. Hagen, Ph.D., *Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice* (New York: Harper Collins Publishers, Inc., 1997), p. 19.
22. Richard E Vatz, Lee S. Weinberg, and Thomas S. Szasz, “Why Does Television Grovel At the Altar of Psychiatry?,” *The Washington Post*, Sep. 15, 1985, pp. D1–2.
23. Paula J. Caplan, Ph.D., *They Say You’re Crazy* (New York: Addison-Wesley Publishing Company, 1995), p. 90.
24. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fourth Edition: DSM-IV* (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1994), pp. 50–53, 65, 93–94, 213, 244–45, 591.
25. *Ibid.*, p. 213.
26. *Op. cit.*, Margaret A. Hagen, Ph.D., p. 139.
27. *Physicians’ Desk Reference to Pharmaceutical Specialties and Biologicals* (Oradell, N.J.: Medical Economics, Inc., 1964), 19th ed., p. 710.
28. Anne Edwards, *Vivien Leigh* (New York: Simon and Schuster, 1977), p. 198; *Op. cit.*, Steven Farber and Marc Green, pp. 122, 123, 149, 156, 187, 188, 191, 192, 197.
29. Laurence Olivier, *Laurence Olivier An Autobiography* (New York: Simon and Schuster, 1982), pp. 194–95.
30. Gerold Frank, *Judy* (New York: Harper & Row Publishers, 1975), pp. 623–24.
31. “Psychiatry Kills Celebrities,” *The L.A. Voice*, Apr. 12, 1974; “Shock Therapy,” *Washington Post*, Sep. 24, 1995.
32. Leonard Roy Frank, *The History of Shock Treatment* (San Francisco: Leonard Roy Frank, 1978), p. 70.
33. “Shock Therapy,” *Washington Post*, Sep. 24, 1995.
34. Jeremy Laurance, “Britain’s shock discovery,” *The Times* (London), Feb. 16, 1991.
35. Dennis Cauchon, “Patients Often Aren’t Informed of Full Danger,” *USA Today*, Dec 6, 1995.
36. Peter Sterling, Ph.D., Associate Professor of Neurobiology, Department of Anatomy, School of Medicine, University of Pennsylvania, “Brain Damage and Memory Loss From ECT,” testimony prepared for the Standing Committee on Mental Health of the Assembly of the State of New York, Oct. 5, 1978, pp. 1–30.
37. Walter Freeman and James W. Watts, B.S., *Psychosurgery* (Charles C. Thomas, 1942), p. xvi.
38. David Ikin, “Waking up to a nightmare,” *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.
39. “Lunch must go on, with Toni Lamond,” *Sydney Morning Herald*, Sep., 1990.
40. Peter Wilmoth, “Hard Road, The Stevie Wright Story,” *Sunday Mail*, Apr. 26, 1992; Sue Quinn, “Little Stevie searches for lost Mr. Wright,” *Daily Telegraph*, Jan. 18, 1986; David Ikin, “Waking up to a nightmare,” *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.
41. William Arnold, *Shadowland* (New York: McGraw-Hill Books, 1978), p. 160.
42. Billie Holiday with William Dufty, *Lady Sings the Blues* (New York: Lancer Books, 1956), pp. 60–61; “Featured Jazz Legend: Billie Holiday,” Internet document <http://www.gibbs-smith.com/~books/billie.html>.
43. Scotty Wright, “Jazz Education,” Internet document http://www.dnai.com/~lmcohen/jn_495je.html.
44. Burton W. Peretti, *Jazz in American Culture* (Chicago: Ivan R. Dee, Inc., 1997), p. 105.
45. *Op. Cit.*, “Featured Jazz Legend: Billie Holiday.”
46. *Op. Cit.*, Burton W. Peretti, p. 105.
47. Ross Russell, *Bird Lives!: The High Life and Hard Times of Charlie (Yardbird) Parker* (New York: Da Capo Press, 1973), 1996 edition, pp. 221–231; “Charlie Parker—Jazz Saxophonist Extraordinaire,” Internet document <http://empire.res.wabash.edu/bird/index.htm>
48. Jay Cocks, “The King of the Hill,” *Time*, Oct. 31, 1994.
49. Ira Gitler, *Jazz Masters of the Forties* (New York: The Macmillian Co., 1966), pp. 122–125, 129.
50. Aldous Huxley, *Brave New World* (London: Granada Publishing, 1932), p. 14.
51. Donald Spoto, *A Passion for Life: The Biography of Elizabeth Taylor* (New York: Harper Collins, 1995), p. 147.
52. *Ibid.*
53. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, “Autopsy Finds Don Simpson Died of Overdose,” *Los Angeles Times*, Mar. 27, 1996; Cynthia McFadden, Sam Donaldson, “The Death of Film Producer Don Simpson,” *ABC PRIMETIME LIVE*, Mar. 26, 1997.
54. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, “Hotel Detox: For Affluent Addicts....,” *Los Angeles Times*, Sep. 27, 1998.
55. “Eric Douglas’ Death Ruled OD,” *E! Online*, Aug. 11, 2004
56. Bettjane Levine and Paul Lieberman, “Identified in his Addiction,” *Los Angeles Times*, July 17, 2004.
57. Wayne O. Evans and Nathan S. Kline, *Psychotropic Drugs in the Year 2000: Use By Normal Humans* (Springfield, Illinois: Charles C. Thomas Publisher, 1971), p. xx.
58. Thomas S. Szasz, M.D., *Ceremonial Chemistry: A Ritual Persecution of Drugs, Addicts and Pushers*, Revised edition (Learning Publications, Inc., Florida, 1985), pp. 13–14.
59. *Op. Cit.*, Donald Spoto, *A Passion for Life*, pp. 147–48.
60. Chris Willman, “Long Distance Winner Stevie Nicks, the ephemeral rock goddess who was here long before Courtney, Fiona and Sheryl, talks about her recent career revival and looks back on her rock-and-roll life,” *Entertainment Weekly*, May 1, 1998.
61. Kevin Ransom, “Stevie’s return having conquered addiction and ennui, Nicks sheds her troubles for ‘Shangri-La,’” *The Detroit News*, July 6, 2001.
62. *Op. Cit.*, Chris Willman.
63. “Phil Hartman,” Biographical Information, www.tvtome.com, (accessed Sep. 25, 2004); Marcus Errico, “Drugs, Booze in Hartman Murder,” *E! Online*, June 8, 1998; Rob Waters, “My antidepressant made me do it!,” *Salon.com*, July 19, 1999; Bruce Fretts, “Tears for A Clown...,” *Entertainment Weekly*, May 31, 2002.
64. “FDA Mulls Antidepressant Warnings,” *Daily Press*, Mar. 21, 2004.
65. “Worsening Depression and Suicidality in Patients Being Treated with Antidepressant Medications,” *FDA Public Health Advisory*, Mar. 22, 2004.
66. “FDA Mulls Antidepressant Warnings,” *Daily Press*, Mar. 21, 2004.
67. Kelly O’Meara, “Guns and Doses,” *Insight*, June 28, 1999.
68. *Ibid.*
69. “Littleton Gunman Tests Positive for Mania-Inducing Drug,” ABC’s Colorado Affiliate, *KCNC News 4*, citing, Bipolar Disorder [Manic Depression] Explained: <http://mentalhelp.net/articles/grohol/bipolar.htm>; Peter R. Breggin, M.D. “Eric Harris was taking Luvox (a Prozac-like drug) at the time of the Littleton murders”; <http://www.breggin.com/luvox.html>; *Physician’s Desk Reference*, 1998, Luvox, “Precautions” p. 2892.
70. INXS, The George Negus Interview, Dec. 15, 1997; “INXS members say drugs lead to death,” *USA Today*, Dec. 10, 1998; “Coroner: Hutchence’s Death a Suicide,” *Music on Yahoo!*, Feb. 7, 1998.
71. “The Elliott Smith Mystery,” *LA Weekly*, Jan. 2–8, 2004; “Elliott Smith, Academy Award-nominated songwriter, dies at 34,” *AP News*, 21 Oct. 2003; “Elliot Smith coroners’ report posted online,” *Pitchfork Daily Music News*, Jan. 12, 2004.
72. Alex Williams, “Vanishing Act,” *New York metro.com*, 2004.
73. “Spaulding Gray found dead in NYC,” *East Bay Newspapers, Online Edition*, Mar. 9, 2004.
74. William H. Philpott, M.D. and Dwight K. Kalta, Ph.D., *Brain Allergies* (Keats Publishing, Inc., Connecticut, 1987), p. 5.
75. Robert Whitaker, *Mad in America: Bad Science, Bad Medicine, and the Enduring Mistreatment of the Mentally Ill* (Perseus Publishing, New York, 2002), p. 269.
76. *Ibid.*, Whitaker, p. 273.
77. Martin A. Lee and Bruce Shlain, *Acid Dreams: The CIA, LSD and the Sixties Rebellion* (New York: Grove Press, Inc., 1985), p. xvi.
78. *Op. Cit.* Wayne O. Evans and Nathan S. Kline p. 89.
79. Brian Wilson with Todd Gold, *Wouldn’t It Be Nice, My Own Story* (New York: Harper Collins Publishers, 1991), pp. 9, 116–17, 122, 209–10.
80. Timothy White, *The Nearest Faraway Place* (New York: Henry Holt and Company, 1994), p. 349.
81. Michael Tennesen, “Did Charles Westover Kill Del Shannon?” *Los Angeles Magazine*, Sep. 1990, pp. 133–40.
82. Statement by LeAnne Westover, widow of Del Shannon for the Protest Against Prozac Child Abuse, Los Angeles, May 10, 1994.
83. Fred A. Baughman Jr., M.D., “Immunize Your Child Against Attention-Deficit Disorder,” press release, Feb. 7, 1996.
84. *Op. cit.*, *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders-IV*, p. 84.
85. Earl Mindell, *Earl Mindell’s Pill Bible* (New York: Bantam Books, 1984), pp. 4–5.
86. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, Third Edition-Revised (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1987), pp. 136, 175.
87. *The PDR Family Guide to Prescription Drugs* (Montvale, N.J.: Medical Economics Data, 1993), p. 547; Richard Scarnati, D.O., “An Outline of Hazardous Side Effects of Ritalin (Methylphenidate),” *The International Journal of the Addictions* 21, No. 7 (1986): 838, 839.
88. Steve Dougherty, “No Way Out,” *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.
89. Hester Riches, “Blue Notes: The tragic suicide of Nirvana’s Kurt Cobain opens the door on an emerging theme in popular culture—depression,” *The Vancouver Sun*, Apr. 16, 1994; Steve Dougherty, “No Way Out,” *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.
90. Steve Dougherty, *Op. Cit.*, pp. 40–41.
91. Richard C.W. Hall, M.D. and Michael K. Popkin, M.D., “Psychological Symptoms of Physical Origin,” *Female Patient* 2, No. 10, Oct. 1997, pp. 43–47.
92. Erwin K. Koranyi, M.D., “Morbidity and Rate of Undiagnosed Physical Illnesses in a Psychiatric Clinic Population,” *Archives of General Psychiatry* 36, Apr. 1979, p. 414.

Citizens Commission on Human Rights HET VERHOGEN VAN HET BEWUSTZIJN

Educatie is een essentieel onderdeel van elk initiatief dat gericht is op het omkeren van sociale neergang. CCHR neemt deze verantwoordelijkheid heel serieus. Door de grootschalige verspreiding van de internet site, boeken, nieuwsbrieven en andere publicaties van CCHR, worden meer en meer patiënten, gezinnen, mensen die werkzaam zijn in de gezondheidszorg, politici en talloze

anderen op de hoogte gebracht van de feiten over de psychiatrie en over effectieve maatregelen die genomen kunnen en moeten worden.

De publicaties van CCHR – verkrijgbaar in 15 talen – laten de schadelijke invloed van de psychiatrie zien op racisme, onderwijs, recht, het afkicken van drugs, normen en waarden, bejaardenzorg, religie en vele andere gebieden. De lijst publicaties bevat ondermeer:

DE WERKELIJKE CRISIS *in de huidige gezondheidszorg*

Rapport en aanbevelingen over het gebrek aan wetenschappelijkheid en resultaten in de geestelijke gezondheidszorg

GROOTSCHALIGE OPLICHTERIJ *De psychiatrie is een corrupte industrie*

Rapport en aanbevelingen over het criminele monopolie van de geestelijke gezondheidszorg

PSYCHIATRISCH BEDROG *De ondermijning van de geneeskunde*

Rapport en aanbevelingen over de invloed van de psychiatrie op de gezondheidszorg

PSEUDO-WETENSCHAP *De valse diagnoses van de psychiatrie*

Rapport en aanbevelingen over de onwetenschappelijke werkwijze van de psychiatrie

SCHIZOFRENIE *Een 'ziekte' die winst oplevert voor de psychiatrie*

Rapport en aanbevelingen over psychiatrische leugens en valse diagnoses

DE WREDE REALITEIT *Schadelijke psychiatrische 'behandelingen'*

Rapport en aanbevelingen over de destructieve gevolgen van elektroshocks en psychochirurgie

VERKRACHTING IN DE PSYCHIATRIE *Mishandeling van vrouwen en kinderen*

Rapport en aanbevelingen over de wijdverspreide seksuele misdrijven tegen patiënten binnen de geestelijke gezondheidszorg

DODELIJKE DWANGMAATREGELEN *Mishandeling als 'therapie' in de psychiatrie*

Rapport en aanbevelingen over het gewelddadig en gevaarlijk gebruik van dwangmaatregelen in instellingen voor de geestelijke gezondheidszorg

PSYCHIATRIE *zet de wereld aan de drugs*

Rapport en aanbevelingen over de rol van de psychiatrie in het ontstaan van de huidige drugs crisis

HET BEDROG ROND AFKICKEN *Psychiatrische zwendel met drugs*

Rapport en aanbevelingen betreffende methadon en andere desastreuze psychiatrische, op drugs gebaseerde 'rehabilitatie' programma's

KINDEREN AAN DE DRUGS *De psychiatrie vernietigt levens*

Rapport en aanbevelingen over frauduleuze psychiatrische diagnoses en het gedwongen aan de drugs zetten van de jeugd

HET SCHADEN VAN DE JEUGD *De psychiatrie vernietigt kinderen*

Rapport en aanbevelingen over schadelijke beoordelingen, evaluaties en programma's op onze scholen

DE SAMENLEVING GERUÏNEERD *Gedwongen psychiatrische 'zorg'*

Rapport en aanbevelingen aangaande het mislukken van de ambulante geestelijke gezondheidszorg en andere opgedrongen psychiatrische programma's

HET SCHADEN VAN ARTIESTEN *De psychiatrie vernietigt creativiteit*

Rapport en aanbevelingen over de psychiatrische aanvallen op de creatieve beroepen

EEN GODDELOZE AANVAL *Psychiatrie versus religie*

Rapport en aanbevelingen over de negatieve psychiatrische invloed op religie

HET RECHT ONDERMIJND *De psychiatrie besmet het rechtssysteem*

Rapport en aanbevelingen over de negatieve psychiatrische invloed op rechtbanken en justitiële instellingen

MISHANDELING VAN OUDEREN *Wrede programma's in de geestelijke gezondheidszorg*

Rapport en aanbevelingen over de mishandeling van ouderen door de psychiatrie

CHAOS EN TERREUR *Het product van de psychiatrie*

Rapport en aanbevelingen over de rol van de psychiatrie in het internationale terrorisme

HET CREËREN VAN RACISME *Het verraad van de psychiatrie*

Rapport en aanbevelingen over het veroorzaken van rassenhaat en genocide door de psychiatrie

CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS

De internationale waakhond over de geestelijke gezondheidszorg

WAARSCHUWING: Stop nooit met het slikken van psychiatrische drugs zonder het advies en de begeleiding van een betrouwbare, niet-psychiatrische arts.

Deze publicatie is mogelijk gemaakt
door een donatie van de
International Association of Scientologists.

Uitgegeven door de
Citizens Commission on Human Rights

FOTO'S: 1: Bettman/Corbis; Underwood & Underwood/Corbis; Joe Giron/Corbis; 4: Bettmann/Corbis; 6: Bettmann/Corbis; 7: Bettmann/Corbis; 10: Bettmann/Corbis; 11: Bettmann/Corbis; 16: Bettmann/Corbis; 17: AP Worldworld; 18: 2 images from Bettmann/Corbis; 23: John Springer Collection/Corbis; 25: Underwood & Underwood/Corbis; Mosail Images/Corbis; 26: Lynn Goldsmith/Corbis; 27: Bettmann/Corbis; Joep Giron/Corbis; Corbis; 30: 3 images from Bettmann/Corbis; Studio Patellani/Corbis; 31: Jill Connelly/Reuters/Corbis; Bettmann/Corbis; Neal Preston/Corbis; 32: Trapper Frank/Corbis Sygma; 33: Reuters/Corbis; 34: Bettmann/Corbis; 35: Neal Preston/Corbis; Corbis Sygma; Reuters/Corbis; 36: Bettmann/Corbis.

© 2004 CCHR. Alle rechten voorbehouden. CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS, CCHR
en het CCHR logo zijn handels- en servicemarken in eigendom van de Citizens Commission on Human Rights. Printed in the U.S.A. Item #18905-10-DUTCH

*“Of het nu amusement of nieuws is,
de televisie is dol op alles wat met
psychiatrie of psychologie te maken heeft.
Ze vinden het boeiend en hebben er een
heilig ontzag voor. Praatprogramma’s,
nieuwsbulletins en documentaires, ze zitten
allemaal vol met “deskundigen” die alles
presenteren als een feit, terwijl het
waarschijnlijk verzinsels zijn.”*

*—Dr. Thomas Szasz
emeritus professor in de psychiatrie*